

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/18/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1117217490
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivana Jahnová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:1117217490.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivany Jahnovej a členiek senátu Michaely Královej a JUDr. Nadeždy Wallnerovej v spore žalobcu: I.. C. J., G., L. XX. XX. XXXX, P. J. D. X, J., zastúpený BUZINGER & PARTNERS s.r.o., IČO: 47 253 401, so sídlom Námestie Martina Benku 15, Bratislava, proti žalovanej: Slovenská republika, v zastúpení Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, IČO: 00 166 481, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, č. k. 25C/38/2017-429 zo dňa 21.2.2023, takto

rozhodol:

I: Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava I, č. k. 25C/38/2017-429 zo dňa 21.02.2023 vo výroku I m e n í tak, že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 12 500,- eur odo dňa 18.08.2017 do zaplatenia, a to do 30 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. V zostávajúcom rozsahu výroku I a výroku II, ako aj závislých výrokoch o trovách konania rozsudok p o t v r d z u j e .

II: Žalobca a žalovaná nemajú nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I, rozsudkom č. k. 25C/38/2017-429 zo dňa 21.02.2023 výrokom I uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom náhrady škody istinu 2.026,90 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne od 18. 8. 2017 do zaplatenia a titulom náhrady nemajetkovej ujmy istinu 12.500 eur, to všetko do 30 dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II žalobu vo zvyšnej časti zamietol. Výrokom III priznal žalobcovi proti žalovanej v časti sporu o zaplatenie trov obhajoby nárok na náhradu trov konania v rozsahu 68,32 % a výrokom IV v časti sporu o zaplatenie nemajetkovej ujmy nárok na náhradu trov konania v rozsahu v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového zistenia, že dňa 20. 01. 2004 bola medzi žalobcom v postavení mandatára a spoločnosťou WOOD-Šľachtiteľská stanica Radošina spol. s.r.o., IČO: 34 135 537, so sídlom Piešťanská 2, Radošina, v zastúpení G.. R. Y., konateľkou spoločnosti ako mandantom uzatvorená mandátna zmluva (Č.. B.. XXX-XXX E.). Predmetom zmluvy bolo odplatné poskytovanie právnych úkonov nevyhnutných pre ochranu práv a oprávnených záujmov mandanta, najmä ale nielen v súvislosti s protiprávnymi úkonmi spoločníka a konateľa mandanta W.. D. O. a iných osôb, vrátane poskytovania právneho poradenstva, vyhotovovania právnych stanovísk a rozborov. Podľa čl. II mal mandatár nárok na hodinovú odmenu vo výške 4.000 Sk a v prípade skutočného vymoženía akejkoľvek peňažnej sumy pre mandanta aj podielovú odmenu vo výške 25 % plus DPH z vymoženej sumy. Splatnosť hodinovej odmeny mala byť určená dňom vo faktúre vystavenej a doručenej mandatárom mandantovi a podielovej v lehote 10 dní od splnenia záväzku na základe faktúry vystavenej mandatárom. Podľa čl. VI. zmluvy bol mandant povinný za činnosť, ktorá je predmetom

zmluvy vyplatiť odmenu aj v prípade, ak sa očakávaný výsledok nedosiahol, ak mandatár riadne právne úkony a ďalšiu činnosť, ku ktorej sa v zmluve zaviazal, vykonal. Mandant sa súčasne zaviazal bez ohľadu na výsledok nahradiť mandatárovi aj všetky náklady nutne alebo účelne vynaložené pri plnení záväzku. Podaniami doručenými orgánom činným v trestnom konaní dňa 30. 03. 2004 (č. I. 18 VS), dňa 20. 07. 2004 (č. I. 29 ČVS) a dňa 09. 02. 2005 (č. I. 35 ČVS, č. I. 939 súdneho spisu) G.. Y. oznámila skutočnosti nasvedčujúce spáchaniu trestných činov organizovanou alebo zločineckou skupinou. Podľa oznamovaných informácií mal byť členom organizovanej skupiny osôb podozrivej z tunelovania spoločnosti WOOD-Šľachtiteľská stanica Radošina s.r.o. S. W.. L. J.. Podaním zo dňa 18. 11. 2005 (č. I. 570 - 571 VS) adresovaným Krajskému súdu v Bratislave k sporu sp. zn. 1K/ 116/2004 žalobca ako advokát prihlásil do konkurzného konania svoju pohľadávku vo výške 5.913.145,70 Sk, ktorú mal voči úpadcovi- spoločnosti WOOD-Šľachtiteľská stanica Radošina spol. s.r.o. na základe mandátnej zmluvy zo dňa 20. 01. 2004. Pohľadávka mala pozostávať zo sumy 4.969.030 Sk ako odmeny za poskytnuté právne služby ku dňu 13. 09. 2005 a DPH v sume 944. 115,70 Sk. K prihláške boli ako dôkazy pripojené: uznanie dlhu zo dňa 13. 09. 2005, splnomocnenie a mandátna zmluva zo dňa 21. 01. 2004, osvedčenie o registrácii pre daň z pridanej hodnoty a osvedčenie o registrácii a pridelení daňového identifikačného čísla. Krajský súd v Bratislave vo veci žalobcu I.. C. J. proti žalovanému I.. P. E., správcovi konkurznej podstaty úpadcu spoločnosti WOOD-Šľachtiteľská stanica Radošina spol. s.r.o., o určenie pravosti pohľadávky vo výške 5.913,145,70 Sk, rozsudkom zo dňa 06. 12. 2006, č. k. 8Cbi/64/2006-58, právoplatným dňa 03. 01. 2007 (č. 1. 576-578 VS) žalobu zamietol. Rozhodnutie odôvodnil tým, že žalobca ničím nepreukázal, že by pre žalovaného vykonával právne služby, nepredložil žiadnu faktúru ani rozpis uskutočnených právnych služieb, takéto doklady nepriložil ani k prihláške pohľadávky do konkurzného konania, ani k žalobnému návrhu, zatiaľ čo konateľ žalovaného W.. D. O. predložil súdu listy, ktorými žiadal žalobcu o špecifikáciu vykonaných právnych úkonov. Za neplatné podľa § 9c ZKV považoval uznanie dlhu zo dňa 13. 09. 2005, nakoľko v tom čase už bol ustanovený predbežný správca dňa 01. 02. 2005. Uznesením vyšetrovateľa KR PZ BA, OJaKP, OEK, Špitálska 14, Bratislava zo dňa 25. 04. 2007, sp. zn. ČVS: KPR-55/OEK-BA-2007 bolo začaté trestné stíhanie pre pokus o trestný čin podvodu podľa § 8 ods. 1 k § 250 ods. 1, 5 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že doposiaľ neznámy páchatel' v presne nezistenom čase prihláškou pohľadávky do konkurzného konania zo dňa 18. 11. 2005 podanej na Krajskom Súde v Bratislave, kde ako veriteľ uvedený I.. C. J., advokát so sídlom T. XX, J. a úpadca spoločnosť WOOD- Šľachtiteľská stanica Radošina spol. s.r.o., predstieraním fiktívnej pohľadávky vo výške 5.913.145,70 Sk, ktorá mala vzniknúť vykonaním právnych úkonov na základe mandátnej zmluvy zo dňa 20. 01. 2004 uzatvorenej medzi I.. C. J. ako mandatárom a spoločnosťou WOOD- Šľachtiteľská stanica Radošina spol. s.r.o. v zast. G.. R. Y., konateľkou spoločnosti ako mandantom, sa neznámy páchatel' dopustil konania, ktorým chcel menovanú spoločnosť- v úpadku uviesť do omylu predstieraním vykonaných právnych služieb, ktoré však neboli vykonané a v prípade vyplatenia tejto pohľadávky by spoločnosť WOOD- Šľachtiteľská stanica Radošina spol. s.r.o. v úpadku spôsobil škodu veľkého rozsahu. V podaní zo dňa 17. 05. 2007 označenom ako výpoveď svedka, G.. R. Y., o skutočnostiach súvisiacich s mandátnou zmluvou adresovanom KR PZ v Bratislave k ČVS: KRP-5510EK-BA-2007 (č. I. 93 ČVS) potvrdila, že mandátnu zmluvu uzatvárala ako konateľka spoločnosti s I.. J. dňa 20. 01. 2004, keď v tom čase bol jej obchodný podiel v spoločnosti 69,5 % a obchodný podiel druhého konateľa spoločnosti W.. D. O. bol 30,5 %. Poukázala na to, že voči konateľovi sa na jej podnet vedie konanie o nariadenie predbežného opatrenia na Okresnom Súde Nitra pod sp. zn. 16NcCb 41/05. Uviedla, že I.. C. J. titulom uzatvorenej mandátnej zmluvy od januára 2004 do novembra 2005 prispel k zhromaždeniu relevantných a jednoznačných listinných dôkazov o poškodzovaní spoločnosti W.. D. O., prevádzaním hnutel'ného aj nehnuteľného majetku spoločnosti na tretie osoby, v čase od privatizácie SS Radošina vo februári 1997, najmä však od jesene 2003. Listinné dôkazy sú súčasťou súdnych spisov v konaniach spoločnosti proti tretím osobám, na ktoré bol majetok spoločnosti konateľom prevádzaný a rovnako aj súčasťou spisov orgánov činných v trestnom konaní. Menovite špecifikovala orgány a spisové značky vo vzťahu k uvádzaným konaniam s doplnením, že spory vedené voči tretím osobám končili späťvzatím návrhov na začatie konania W.. O.. Podľa zápisnice o miestnom zisťovaní zo dňa 07. 11. 2007, č. 603/320/120091/2007/Šim, Daňový úrad Bratislava IV vykonal u žalobcu ako daňového subjektu miestne zisťovanie, pri ktorom žalobca uviedol, že v čase vyhlásenia konkurzu nebolo ukončené právne zastupovanie a poskytovanie právnych služieb spoločnosti WOOD- Šľachtiteľská Radošina, spol. s.r.o. naďalej trvalo a z uvedeného dôvodu faktúru za poskytované právne služby nevystavil.

Žalobca v pozícii svedka vo svojom výsluchu pred vyšetrovateľkou konaným dňa 10. 01. 2008 na OR PZ BA I, Oddelení ekonomickej kriminality, Sasinkova 23 v Bratislave (ČVS: 696- 699) uviedol, že

pohľadávka, ktorú si prihlásil do konkurzného konania bola odôvodnená a uznaná klientom čo do dôvodu a výšky, čo bolo podkladom pre jej prihlásenie do konkurzného konania. Ako právny titul pohľadávky uviedol mandátnu zmluvu zo dňa 20. 01. 2004, ktorú uzatváral s konateľkou WOOD- Šľachtiteľská stanica Radošina spol. s.r.o., a na základe ktorej poskytoval tejto spoločnosti právnu pomoc v súvislosti s protiprávnymi krokmi druhého konateľa- W.. D. O., ktorý bol zároveň minoritným spoločníkom a jednalo sa o protiprávne scudzovanie majetku spoločnosti. Vykonané úkony právnej služby zahŕňali právne poradenstvo, zastupovanie klienta vo viacerých konaniach pred orgánmi verejnej moci, vrátane súdov na všetkých stupňoch, prípravu podaní a konaní pred orgánmi činnými v trestnom konaní, zastupovanie aj pred Ústavným súdom SR. Ďalej uviedol, že vzhľadom na zlú finančnú situáciu spoločnosti, ktorá bola spôsobená práve uvedeným scudzovaním majetku klientom považovaným za protiprávne, bol G.. Y. opakovane písomne požiadaný o odloženie účtovania odmeny za právne služby, pričom v roku 2005 mu spoločnosť v zast. G.. Y. existujúcu pohľadávku za právne služby písomne uznala čo do dôvodu a výšky. To bol aj dôvod, pre ktorý nevystavoval spoločnosti faktúry za poskytnuté právne služby. Vo výsluchu tiež poukázal na preukázateľnosť jeho zastupovania v jednotlivých konaniach, o čom vedel aj W.. D. O., proti záujmom ktorého boli namierené, a preto boli za spoločnosť aj braté spať, W.. O. mu opakovane v mene spoločnosti odvolával splnomocnenia udelené G.. Y.. Osobnú skúsenosť s jeho zastupovaním mal W.. O. aj z účasti na pojednávaní na Okresnom súde Levice. Na otázku špecifikácie konkrétnych právnych služieb, ktoré mal pre spoločnosť vykonať, uviedol, že bolo toho veľmi veľa, avšak uviesť ich nemôže, nakoľko sú predmetom mlčanlivosti, mohol by len poskytnúť spisové značky konaní, v ktorých klienta zastupoval. Pri výsluchu si nevedel spomenúť, či bol predbežným správcom a následne aj správcom konkurznej podstaty vyzvaný na predloženie špecifikácie právnych služieb, ale myslel si, že skôr nie. Na otázku uvedenia dôvodu, pre ktorý nepreukázal právne služby spolu s prihláškou pohľadávky do konkurzného konania uviedol, že nebol to povinný preukázať pri prihlásení pohľadávky, naviac bol ústne požiadaný klientom- G.. Y., aby túto pohľadávku nešpecifikoval, aby sa W.. O. o uskutočnených konaniach nedozvedel. Dodal, že pred uznaním dlhu G.. Y. špecifikáciu právnych služieb poskytol, avšak predložiť ju nemôže, nakoľko nikdy nebol pozbavený mlčanlivosti. Z dôvodu, že ho G.. Y. požiadala o doloženie (poz. odvolacieho súdu správne má byť odloženie) fakturácie, nevystavoval ani faktúry za poskytnuté služby. Žalobca bol listom zo dňa 16. 06. 2008 (č. I. 178 VS) vyšetrovateľkou v nadväznosti na žalobcom podané trestné oznámenie na správcu konkurznej podstaty I.. P. E. vyrozumený o tom, že podanie, ktorým žiadal o prešetrenie podozrenia zo spáchania trestného činu krivej výpovede sa v záujme účelnosti a hospodárnosti vedie v rámci konania ČVS: ORP-623/OEK-B 1-2007 a v prípade preukázania podozrenia bude vec vylúčená na samostatné konanie. Listami zo dňa 21. 01. 2008 (č. I. 174 SS) oznámil žalobca Ministerstvu vnútra SR informácie o skutočnostiach potvrdzujúcich prítomnosť organizovaného zločinu v zločkách Policajného zboru, ďalej požiadal Okresnú prokuratúru Bratislava I o preskúmanie postupu vyšetrovateľov spolu s návrhom na zastavenie konania (č. I. 176 SS). Dňa 11. 04. 2008 žalobca podal sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa o odmietnutí trestného oznámenia zo dňa 26. 03. 2008 (č. I. 183 SS) a dňa 25. 04. 2008 ďalšiu sťažnosť proti uzneseniu o odmietnutí trestného oznámenia zo dňa 25. 04. 2008. Dňa 18. 12. 2008 podal žalobca sťažnosť proti nezákonnému postupu vyšetrovateľky (č. I. 182 VS) z dôvodu vypočúvania svedka v rozpore s § 129 ods. 2 Trestného poriadku, posudzovania otázky, o ktorej rozhoduje súd v prebiehajúcom súdnom konaní a odmietnutia poskytnúť svedkovi fotokópiu zápisnice o výsluchu, ktorú bližšie odôvodnil a súčasne namietal aj zaujatosť vyšetrovateľky. V sťažnosti doručenej OR PZ BA 1 k ČVS: ORP-623/OEK-B1-2007 dňa 22. 01. 2008 (č. I. 159 VS) proti uzneseniu vyšetrovateľky zo dňa 11. 01. 2008 o nevyklúčení z vykonávania úkonov trestného konania žalobca vyslovil podozrenie, že v súvislosti s postupným a systematickým zbavovaním sa majetku spoločnosti WOOD- Šľachtiteľská stanica Radošina spol. s.r.o., v tom čase v konkurze, konaním jej konateľa W.. D. O. v súčinnosti s viacerými osobami sa táto spoločnosť stala predmetom záujmu organizovanej alebo zločineckej skupiny a nedá sa vylúčiť, že by jej členmi mohli byť viacerí policajti, vrátane vyšších policajných funkcionárov, predstavitelia a zamestnanci Fondu národného majetku, či osoby z prostredia prokuratúry a súdnictva. Domnieval sa, že aj predmetné trestné konanie je robené na objednávku tejto skupiny s cieľom získať od neho dôverné informácie o uskutočnených právnych úkonoch pre spoločnosť WOOD- Šľachtiteľská stanica Radošina spol. s.r.o. a dosiahnutím vznesenia obvinenia ho čo najviac poškodiť a zdiskreditovať. Poukázal na to, že už pred podaním svedeckej výpovede získal informácie z viacerých zdrojov, že sa proti nemu vedie trestné konanie s cieľom vzniesť mu obvinenie „za každú cenu“, nakoľko iné nátlakové aktivity, ktoré táto skupina proti nemu doposiaľ vyvíjala, nenaplnili jej očakávania. V ďalšom uviedol, že obavy, ktoré opísal sa mu potvrdili pri výsluchu dňa 10. 01. 2008. V ďalšom poukázal na spisové značky konaní, v ktorých bol činný ako právny zástupca spoločnosti WOOD- Šľachtiteľská stanica Radošina spol. s.r.o., a ktoré preukazujú, že sa nemohlo jednať o fiktívnu pohľadávku, od čoho bolo odvodzované spáchanie trestného činu.

Poukázal na to, že vyšetrovatelka sa mu pri výsluchu vyhrážala vznesením obvinenia a ním vyhotovený zvukový záznam preukazuje neprímeraný nátlak a opakované vyhrážky vznesením obvinenia, ak jej neodovzdá konkrétnu špecifikáciu poskytnutých právnych služieb, a to aj napriek jeho argumentácii o povinnosti mlčanlivosti a skutočnosti, že konateľka spoločnosti ho vyslovene požiadala, aby špecifikáciu úkonov právnej služby neprikladal k prihláške pohľadávky v konkurznom konaní, aby sa s jej obsahom neoboznámili osoby, ktoré by v nej obsiahnuté údaje mohli zneužiť. Vyšetrovatelka v uznesení preto klame, keď uviedla, že mlčanlivosť rešpektovala. Pri výsluchu prítomný vyšetrovateľ npor. T., ktorý podľa vyšetrovatelky môže potvrdiť, že klame on, počas výsluchu viackrát telefonoval a venoval sa iným úkonom a viackrát aj opustil miestnosť, navyše súbežne v rovnakej miestnosti vypočúval aj inú osobu, na čo ich upozornil, že je to protiprávne, čo oni zľahčovali. Zo zvukového záznamu malo vyplývať, že po vznesení námietky zaujatosti došlo medzi vyšetrovateľmi k ústnej dohode, že v písomnom vyjadrení o tejto skutočnosti uvedú nepravdivý údaj a budú sa vzájomne kryť. Namietal postup vyšetrovatelky v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku v snahe privodiť mu ujmu, ktorá zneužila svoju právomoc verejného činiteľa a dopustila sa aj trestného činu vydierania. Opísané podľa neho potvrdzuje vedenie trestného konania na objednávku voči jeho osobe.

Svedkyňa G. R. Y. pri výsluchu v danej trestnej veci pred vyšetrovatelkou dňa 06. 03. 2008 (č. I. 736-748 VS) potvrdila uzatvorenie mandátnej zmluvy dňa 20. 01. 2004 s advokátom I. C. J., ako aj v zmluve definovaný predmet. Svedkyňa uviedla, že po tom, ako advokáta informovala o svojom onkologickom ochorení začal na ňu vyvíjať nátlak a vynucoval si stretnutia s ňou. Preto dňa 23. 03. 2006 podpísala antidatované mandátne zmluvy údajne uzatvorené dňa 20. 01. 2004, a to medzi I. J. ako mandatárom na jednej strane a ňou ako spoločníčkou spoločnosti WOOD- Šľachtiteľská stanica Radošina spol. s r.o. a druhú podpisovala ako konateľka tejto spoločnosti, a to aj napriek tomu, že menovaný vedel o existencii mandátnej zmluvy z 20. 01. 2004. Svedkyňa uviedla, že doposiaľ jej I. J. napriek opakovaným výzvam, sťažnostiam na SAK a na MS SR nepredložil vyúčtovanie všetkých právnych služieb, ktoré mal v zmysle mandátnej zmluvy údajne v jej prospech ako advokát vykonať, odmietal to vydať nielen jej, ale aj ďalším osobám. Odmietal jej vydať aj písomnosti a dokumentáciu fotokópie spisov, ktoré mu ako svojmu právnenému zástupcovi poskytla, za čo zaplatila horibilné sumy. Uviedla, že od 20. 11. 2006 ho o to opakovane niekoľkokrát písomne žiadala, a to aj počas roku 2007, naposledy boli u ňo osobne s I. Y. dňa 05. 10. 2007 v kancelárii na T. XX E. J., nakoľko ju dňa 26. 09. 2007 písomne a pred políciou vyzval, aby si prišla pre časť dokladov. Po príchode na stretnutie ich do kancelárie nepustil a uviedol im, že žiadne doklady nevydá. Od tohto termínu ho o vydanie dokladov už písomne nežiadala. Poukázala tiež na to, že počas právneho zastupovania spoločnosti I. J., stratila najlukratívnejšie časti nehnuteľného a hnutel'ného majetku odhadovaného na trhovú hodnotu 120 mil. Sk, odpredal ich W. O. menšinový spoločník a konateľ v rozpore so spoločenskou zmluvou a platnou legislatívou. Podľa svedkyne zo spisov v ukončených aj neukončených súdnych sporoch vyplývala nielen nedostatočná právna limitácia nezákonných úkonov konateľa W. O. a s ním súčinných tretích osôb, ale nemožno vylúčiť, že nepredkladanie najmä listinných dôkazov môže súvisieť s jeho odlišnou úlohou, ktorú mal ako právny zástupca voči nej ako spoločníčke a spoločnosti, a teda aj W. O. ako mandantovi, ktorý advokátovi často vypovedal plnú moc, ale aj ponúkal platby za poskytnuté právne služby, ktoré nepoškodili jeho záujmy pri rýchlom scudzovaní hnutel'ného a nehnuteľného majetku. Nečinnosť I. J. ako advokáta, ktorý vygeneroval 7 trestnoprávných podaní, ale ani jedno z nich neošifroval, nebol nazrieť dňa 06. 08. 2004 do žiadneho spisu, napriek početným trestno- právnym podaniam je nevysvetliteľná v situáciách, v ktorých si dával podpisovať za svoje úkony uznanie dlhu a odklady platieb za právne služby bez toho, aby ich špecifikoval vecne a časovo a samozrejme aj evidentne fakturoval. Na otázku vyšetrovatelky vyslovene uviedla, že advokáta žiadala o priebežné vystavenie faktúr v septembri, keď podpisovala uznanie dlhu, či ho predtým o to žiadala, si nebola istá. Svedkyňa uviedla, že doposiaľ nevie zistiť, aké úkony právnej služby uskutočňoval pre spoločnosť, nahliadnutie do súdnych spisov preukazuje, že neobhajoval záujmy spoločnosti účinne a zrejme je dôvod, prečo sa bránil odovzdaniu agendy a špecifikácie týchto služieb, nakoľko nemôže preukázať ich rozsah. Na otázku prečo svedkyňa netrvala na predložení faktúr pred podpisom uznania dlhu uviedla, že mu dôverovala a netušila, že je to jeho metóda práce dať najprv podpísať uznanie dlhu a potom fakturovať, stále hovoril, že vyfakturuje dodatočne, čo potom predloží aj správcovi. Na otázku, či I. J. požiadala, aby nikomu vrátane orgánov činných v trestnom konaní neuvádzal žiadne špecifiká ohľadom pre spoločnosť poskytovaných právnych služieb uviedla, že nikdy ho o niečo také nežiadala a zodpovedne prehlásila, že ho zbavuje mlčanlivosti, ak tvrdí niečo opačné. Dodala, že ako jej právny zástupca bol povinný dodržiavať zásady mlčanlivosti vo všetkých dôverných informáciách, ktoré sa o jej osobe dozvedel, či už z prebiehajúcich súdnych sporov ako aj tie, ktoré mu ona sama

uviedla. Tejto zásady sa však nadrží, naopak v súdnych sporoch a exekučnom konaní vedenej proti nej na jeho podnet, to využíva v jej neprospech, zverejňuje bez jej súhlasu dôverné a citlivé informácie, pričom viackrát použil aj viaceré dokumenty zo súdnych, resp. exekučného spisu. V tejto súvislosti ho oslobodzuje od povinnosti mlčanlivosti v tejto veci ako aj ďalších veciach s ňou súvisiacich, avšak vyslovila dôvodnú pochybnosť, že po oslobodení od povinnosti mlčanlivosti bude vypovedať, nakoľko pravdivou výpoveďou by privodil nebezpečenstvo trestného stíhania svojej osobe. Záverom svedkyňa zopakovala, že napriek opakovaným výzvam a žiadosti adresovaným aj na SAK a GP SR o poskytnutie súčinnosti pri získaní všetkých dokladov, jej nebol I.. J. predložený zoznam vykonaných právnych služieb a ich riadne vyúčtovanie. Podľa zápisnice z výsluchu žalobcu v pozícii svedka pred OČTK dňa 10. 12. 2008 (č. I. 719 VS) svedok sa v súvislosti so zbavením mlčanlivosti pani Y. odvolal na § 23 zák. o advokácii, v zmysle ktorého advokát je povinný zachovávať mlčanlivosť, ak usúdi, že pozbavenie povinnosti zachovávať mlčanlivosť je v neprospech klienta- R. Y., ako aj samotnej spoločnosti WOOD-Šľachtiteľská stanica Radošina spol. s.r.o. Dňa 11. 02. 2009 žalobca podal sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľky zo dňa 12. 01. 2009 (č. I. 191 VS), ktorým rozhodla o žalobcom podanej námietke zaujatosti tak, že sa nevylúčila z vykonávania úkonov trestného konania v danej veci. Uznesením vyšetrovateľa OR PZ BA, ÚJaKP, OEK, Sasinkova 23 Bratislava zo dňa 27. 04. 2009, ČVS: ORP- 623/OEK-B1-2007 bolo žalobcovi podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie pre trestný čin poškodzovania veriteľa podľa § 256 ods. 2 písm. b), ods. 5 písm. b) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že obvinený si v konkurznom konaní vedenom na Krajskom Súde v Bratislave v konaní pod SP. zn. I K/ 116/2004 podal prihlášku pohľadávky do konkurzného konania dňa 18. 11. 2005, ktorou si ako veriteľ uplatnil fiktívnu pohľadávku voči spoločnosti WOOD- Šľachtiteľská stanica Radošina spol. s.r.o., Piešťanská 2, Radošina v celkovej výške 5.913.145,70 Sk, ktorá mala vzniknúť vykonaním právnych úkonov na základe mandátnej zmluvy uzatvorenej dňa 20. 01. 2004 medzi obvineným ako mandatárom a spoločnosťou WOOD- Šľachtiteľská stanica Radošina spol. s.r.o., v zast. G.. R. Y. ako mandantom, a to napriek tomu, že v uvedenej sume pre spoločnosť WOOD- Šľachtiteľská stanica Radošina spol. s.r.o. právne služby neposkytol, čím sa obvinený pokúsil zmariť uspokojenie veriteľa inej osoby tým, že na majetok dlžníka uplatnil neexistujúcu pohľadávku a v prípade dokonania trestného činu by ukrátil ostatných veriteľov o sumu 196.280,45 eur. Z odôvodnenia vyplýva, že trestné stíhanie vo veci bolo začaté uznesením KR PZ BA zo dňa 25. 04. 2007, ČVS: ORP-55/OEK-BA-2007 pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 5 Trestného zákona v štádiu pokusu podľa 8 ods. 1 Trestného zákona, a to na základe trestného oznámenia podaného W.. D. O. dňa 07. 02. 2007. Dozorujúci prokurátor prekvalifikoval stíhaný skutok na trestný čin poškodzovania veriteľa podľa § 256 ods. 2 písm. b), ods. 5 písm. b) Trestného zákona v štádiu pokusu podľa 8 ods. 1 Trestného zákona. Z doposiaľ vykonaného dokazovania, osobitne s poukazom na výsluch svedka I.. P. E., správcu konkurznej podstaty WOOD, W.. D. O., G.. Y., Ď. I.. J. dňa 10.01. 2008 a 10. 12. 2008 v pozícii svedka, ktorý napriek pozbaveniu mlčanlivosti G.. Y. poukazyval na § 23 ods. 3 zák. o advokácii, t. j. na povinnosť zachovávať mlčanlivosť, ak usúdi, že pozbavenie mlčanlivosti je v neprospech klienta, rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 06. 12. 2006, č. k. 8Cbi/64/2006-58, miestne zisťovanie Daňového úradu Bratislava IV, vyvodil dôvodné podozrenie o naplnení všetkých znakov skutkovej podstaty stíhaného trestného činu obvineným.

Dňa 22. 05. 2009 obhajca obvineného, I.. C., napadol uznesenie o vznesení obvinenia sťažnostnou, v ktorej žiadal napadnuté uznesenie ako nedôvodné a nezákonné zrušiť. Poukázal na to, že nemožno hovoriť o fiktívnej pohľadávke, nakoľko obvinený práve na základe mandátnej zmluvy a osobitných splnomocnení vykonával pre menovanú spoločnosť právne poradenstvo, spracovával podklady, pripravoval rôzne právne analýzy, robil právne podania a vystupoval ako právny zástupca vo viacerých konaniach pred súdmi a inými orgánmi verejnej správy, ktoré menovite označil spisovými značkami. O uvedenej skutočnosti mal vedomosť aj správca konkurznej podstaty I.. P. E., ktorého obvinil z úmyselného klamstva, keď vedomosť o poskytovaní právnych služieb obvineným pre menovanú spoločnosť priznal na pojednávaní v konaní o určenie pravosti prihlásenej pohľadávky vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod SP. zn. 8Cbi/64/2006 dňa 13. 05. 2009. Uvedené nakoniec vyplýva aj z konkurzného spisu sp. zn. 1K/ 116/2004. Vedomosť o právnom zastupovaní obvineným mal aj konateľ spoločnosti W.. D. O., ktorý v súdnych konaniach, v ktorých obvinený spoločnosť zastupoval, nazeral do súdnych spisov, vyjadroval sa k jeho podaniam a odvolával mu plnomocenstvá udelené spoločnosťou a návrhy na začatie konania bral späť, dokonca sa spolu zúčastnili aj pojednávania na Okresnom súde v Leviciach. Obvinený v sťažnosti uviedol menovitý zoznam listinných dôkazov, ktoré mali preukazovať poskytovanie právnych služieb spoločnosti WOOD Šľachtiteľská stanica Radošina spol. s.r.o.. O uskutočňovaní úkonov právnych služieb obvineným bola pravidelne informovaná aj G..

Y., konateľka spoločnosti, ktorá pri poskytovaní právnych služieb poskytovala súčinnosť. V ďalšom poukázal na to, že obvineného G.. Y. opakovane písomne požiadala o odloženie vyúčtovania odmeny za poskytnuté právne služby vzhľadom na aktuálnu nepriaznivú finančnú situáciu spoločnosti a poďakovala mu za detailné informácie o poskytovaní právnych služieb. Namietal preto, že orgány činné v trestnom konaní majú k dispozícii dostatok listinných dôkazov preukazujúcich poskytovanie právnych služieb pre spoločnosť WOOD-Šľachtiteľská stanica Radošina spol. s.r.o. v značnom rozsahu, čo vylučuje fiktívnosť pohľadávky prihlásenej do konkurzného konania. Akékoľvek pochybnosti o výške pohľadávky správcom konkurznej podstaty mali byť predmetom občianskeho súdneho a nie trestného konania. Poukázal aj na uznanie pohľadávky zo dňa 13. 09. 2005, čo tiež preukazuje oprávnenosť pohľadávky. Uznesením Okresnej prokuratúry Bratislava I zo dňa 08. 06. 2009, sp. zn. 3Pv 368/2007 bola sťažnosť obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietnutá, keď prokurátor považoval postup vyšetrovateľa v danom štádiu konania aj vzhľadom na zabezpečené dôkazy za správny a plne v súlade so zákonom. Poukázal pritom na skutočnosť, že obvinený spoločnosti WOOD- Šľachtiteľská stanica Radošina spol. s.r.o. právne služby nikdy nefakturoval, a to aj napriek tomu, že si v konkurznom konaní uplatnil za ne pohľadávku v sume 5.913.145,70 Sk, poskytovanie právnych služieb v uvedenom rozsahu popierajú aj všetci vypočutí svedkovia a obvinený ich rozsah odmietol špecifikovať s ohľadom na ochranu záujmov klienta, aj napriek tomu, že samotný klient ho o špecifikáciu požiadal. Obvinený I.. C. J. vo výsluchu vedenom vyšetrovateľkou dňa 18. 06. 2009 (č. I. 202 VS) poukázal na to, že vyšetrovateľka ho opakovane v rozpore s § 129 ods. 2 Trestného poriadku vypočúvala a žiadala, aby jej poskytol informácie dôverného charakteru, čo odmietol. Ako nesprávne právne posúdenie označil argumentáciu vyšetrovateľky, v ktorej poukazovala na zbavenie mlčanlivosti G.. Y. pri výsluchu v marci 2008, menovaná ho ako fyzická osoba nebola oprávnená zbaviť mlčanlivosti v mene spoločnosti WOOD- Šľachtiteľská stanica Radošina spol. s.r.o.. Poukázal aj na § 14 ods. 1 písm. a) zák. o konkurze a vyrovnaní, v zmysle ktorého vyhlásením konkurzu oprávnenie nakladať s majetkom podstaty, ako aj výkon práv a povinností, ktoré s ňou súvisia prechádzajú na správcu a vzhľadom na vyhlásenie konkurzu dňa 20. 09. 2005 označil toto zbavenie povinnosti mlčanlivosti za bezpredmetné. Z uvedeného vyvodil, že vyšetrovateľka opakovane pri výsluchu dňa 10. 01. 2008 a 10. 12. 2008 porušila zákaz výsluchu svedka podľa § 129 ods. 2 Trestného poriadku, keď ho nútila porušiť povinnosť mlčanlivosti ustanovenú zákonom o advokácii pod hrozbou vznesenia obvinenia, hoci nebol oslobodený tým, v koho záujme túto povinnosť má. Podaním doručeným OR PZ BA 1 k ČVS: ORP-623/OEK-B1-2007 dňa 09. 07. 2009 (č. I. 210 VS) žalobca v pozícii obvineného doplnil námietku zaujatosti, ktorú vzniesol do zápisnice pri výsluchu konanom dňa 18. 06. 2009 voči vyšetrovateľke C.. E. T.Ž.. Svedok I.. P. E. vo výsluchu pred vyšetrovateľkou konanom dňa 23. 06. 2009 (č. I. 591 VS) uviedol, že pred dňom výsluchu nezbavil obvineného I.. J. mlčanlivosti a ani nevedel, či je na to oprávnený, ak áno, tak ho povinnosti mlčanlivosti zbavuje. Slovenská advokátska komora listom zo dňa 18. 08. 2009 predvolala žalobcu na zasadnutie v súvislosti so začatím trestného stíhania proti nemu. Listami zo dňa 29. 09. 2009 (č. I. 120-121 ČVS) vyšetrovateľka oznámila vznesenie obvinenia I.. C. J. pre uvedený trestný čin Ministerstvu spravodlivosti SR, Slovenskej advokátskej komore a 34 poškodeným. Zaujatosť menovanej vyšetrovateľky žalobca namietal aj podaniami doručenými policajnému orgánu dňa 30. 09. 2009 (č. 1. 229 VS) a dňa 05. 10. 2009 (č. 1. 235 VS). Podľa zápisnice z výsluchu žalobcu v pozícii obvineného pred vyšetrovateľkou dňa 15. 10. 2009 (č. I. 202 VS) bol obvinený vyšetrovateľkou upozornený na to, že bol správcom konkurznej podstaty zbavený mlčanlivosti dňa 23. 06. 2009 a v nadväznosti na uvedené sa ho dopytovala, či aj napriek tejto skutočnosti odmieta vo veci vypovedať. Obvinený uviedol, že jemu to doručené nebolo a nebolo to urobené v súlade so zákonom. Vyšetrovateľka obvineného informovala, že správca konkurznej podstaty urobil predmetné vyhlásenie do zápisnice, pričom pri tomto výsluchu bol prítomný jeho obhajca, ktorému bola odovzdaná predmetná fotokópia zápisnice, a opätovne sa ho spýtala, či aj napriek uvedenému odmieta vypovedať. Obvinený uviedol, že neodmieta vypovedať, ale nemôže vypovedať z dôvodov, ktoré uviedol už v predošlých výpovediach a podaniach. Slovenská advokátska komora listom zo dňa 16. 10. 2009 vyšetrovateľke oznámila, že advokát I.. C. J. bol do zoznamu advokátov zapísaný dňa 03. 07. 2000, advokátsku prax vykonáva odvtedy nepretržite a počas členstva v komore mu nebol uložený disciplinárny trest. T. J. v liste zo dňa 22. 10. 2009 adresovanom riaditeľovi Odboru kontroly KR PZ v Bratislave v súvislosti s postupom policajtov hľadajúcich žalobcu v bydlisku rodičov uviedol, že ešte aj v súčasnosti ho obchádza zlý pocit, keď si spomenie na rozhovor s policajtmí, manželka plakala, dodnes sa trápi a má strach. Vyhrážky policajta o zatknutí ich syna a hrubé správanie im obom znepríjemnili život a budú ešte dlho traumatizujúce. Žalobca predložil článok publikovaný v denníku D. dňa 29. 09. 2011, podľa ktorého označenú vináraň prevádzkuje firma G. O., jedným z dvoch spoločníkov je aj W.. L. J. X. L. Y.. V jeho vinárni sa konala aj spoločenská akcia organizovaná Generálnou prokuratúrou SR, a to práve v čase trestného stíhania žalobcu. Vo vyšetrovacom spise na č. I. 1054 bol

založený výsledok lustrácie zo systému O. E. rozsahu dátum narodenia, rodné číslo, pohlavie, rodinný stav, štátna príslušnosť, občiansky preukaz, pas, údaje o rodičoch vrátane ich rodných čísel. Podľa správy Obvodného úradu Bratislava o povesti obvineného (č. I. 1055 VS) tento nebol prejednávaný na odbore všeobecnej vnútornej správy Obvodného úradu v Bratislave od roku 2007 až doposiaľ. Poškodení vychádzajúc zo záznamov o preštudovaní vyšetrovacieho spisu (č. I. XXXXXXXX) využili svoje procesné právo a zúčastnili sa preštudovania vyšetrovacieho spisu po skončení vyšetrovania v danej veci. Podaním zo dňa 11. 02. 2010 adresovaným Krajskej prokuratúre v Bratislave podal žalobca podnet na preskúmanie zákonnosti uznesenia okresného prokurátora o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o nevlúčení prokurátora z úkonov trestného konania. Vyšetrovatelka OR PZ BA I dňa 20. 04. 2010 podala v danej veci návrh na podanie obžaloby na tom skutkovom základe, ako bol uvedený v uznesení o vznesení obvinenia. Podaním zo dňa 03. 05. 2010 (č. I. 227 SS) adresovaným policajnému orgánu žalobca navrhol doplnenie dokazovania vyžiadaním stanoviska predsedníctva SAK k otázke, ktorá osoba a akým spôsobom je oprávnená advokáta zbaviť v predmetnom trestnom konaní povinnosti mlčanlivosti, ďalej vypočúť označených spolupracovníkov, ktorí sa podieľali na poskytovaní právnych služieb spoločnosti WOOD- Šľachtiteľská stanica Radošina spol. s.r.o., konfrontácie medzi I.. P. E. S. G.. Y. a zabezpečenie výpisov z registra telefonických hovorov G.. Y. za obdobie od uzatvorenia mandátnej zmluvy do prihlásenia pohľadávky do konkurzného konania. V reakcii na uvedené podanie listom zo dňa 11. 06. 2010 prokurátor obvinenému oznámil, že označené návrhy na doplnenie dokazovania považuje za nepotrebné. Oznámením Okresnej prokuratúry Bratislava I zo dňa 09. 07. 2010 (č. I. 1103- 110) boli obhajca obvineného ako aj poškodení vyrozumení o podaní obžaloby na obvineného I.. C. J. za pokus trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 8 ods. 1, § 256 ods. 2 písm. b), ods. 5 písm. b) Trestného zákona. Obžaloba Okresnej prokuratúry Bratislava I sp. zn. 3Pv 368/2007 bola v danej veci na žalobcu podaná dňa 14. 07. 2010 a jej súčasťou bol návrh prokurátora na výsluch svedkov G.. Y., I.. E., ako aj všetkých menovite označených poškodených. Trestným rozkazom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 17. 09. 2010, SP. zn. 6T/52/2010 bol obžalovaný I.. C. J. uznaný za vinného zo spáchania pokusu trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 8 ods. 1, § 256 ods. 2 písm. b), ods. 5 písm. b) Trestného zákona a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní dva roky s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu v trvaní 5 rokov a poškodení boli podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku odkázaní s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Trestný rozkaz Okresného súdu Bratislava I v danej veci zo dňa 17. 09. 2010 bol doručovaný obvinenému, obhajcovi, prokuratúre a všetkým poškodeným. Odpor voči predmetnému trestnému rozkazu bol podaný dňa 25. 10. 2010 obhajcom (č. I. 122 SS) a podaním doručeným súdu dňa 10. 11. 2020 podal odpor aj obžalovaný (č. I. 131). Na prvom pojednávaní v uvedenej trestnej veci konanom dňa 21. 06. 2013 v čase od 09:00 do 11:45 hod. za prítomnosti obhajcu obžalovaný vyhlásil, že sa cíti byť nevinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe (pozn. súdu údaj obsahujúci vyhlásenie o vine bol v zápisnici opravovaný ručne dňa 27. 09. 2013 z vinný na nevinný, čo bolo potvrdené podpisom). Na pojednávaní konanom dňa 21. 01. 2014 od 09:00 hod. do 13:30 hod. za prítomnosti obhajcu obžalovaného prokurátor v záverečnej reči navrhol obžalovaného uznať za vinného a uložiť mu trest na dolnej hranici trestnej sadzby. Obhajoba zotrvala na tvrdeniach, že sa jedná o obchodnoprávny spor a jeho účelovú kriminalizáciu navyiac za situácie, kedy bolo preukázané, že k poskytovaniu právnych služieb obžalovaným riadne došlo. Na predmetnom pojednávaní bola obhajcom predložená aj špecifikácia úkonov právnych služieb vykonaných pre spoločnosť WOOD- Šľachtiteľská stanica Radošina spol. s.r.o. v rozsahu označenia úkonu právnej služby, dátumu jeho uskutočnenia, času trvania a advokátskej odmeny. V trestnom konaní obžalovaný ako dôkaz predložil aj článok I.. E. C., Q.. publikovaný v bulletine advokácie č. 10 z roku 1998 týkajúci sa účinnosti prejavu zbavenia povinnosti mlčanlivosti advokáta klientom adresovaným tretej osobe, ako aj Advokátsky poriadok, v zmysle § 9 ods. 4 ktorého sa za pozbavenie mlčanlivosti nepovažuje vyhlásenie klienta vykonané voči orgánu štátnej správy, policajného zboru, prokuratúry, súdu alebo tretej osobe. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 21. 01. 2014, SP. zn. 6T/52/2020 bol podľa § 285 písm. b) Trestného poriadku obžalovaný I.. J. oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Bratislava I sp. zn. PV 368/2007 pre pokus trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 8 ods. 1, § 256 ods. 2 písm. b), ods. 5 písm. b) Trestného zákona z dôvodu, že skutok nie je trestným činom. V odôvodnení súd poukázal na to, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že pohľadávka, ktorú si uplatnil obžalovaný v konkurznom konaní nebola fiktívna, keďže obžalovaný vykonal úkony právnej služby aj pre spoločnosť WOOD- Šľachtiteľská stanica Radošina spol. s.r.o. na základe mandátnej zmluvy zo dňa 20. 01. 2004, čo vyplýva z množstva listinných dôkazov dokumentujúcich jednotlivé úkony, ktoré predložil obžalovaný, resp. ktoré zadovážili orgány činné v trestnom konaní. Túto skutočnosť nakoniec nespochybnil ani prokurátor, keď v dôvodoch podanej obžaloby skonštatoval, že bolo preukázané množstvom listinných dôkazov, že obžalovaný poskytoval právne služby aj spoločnosti WOOD- Šľachtiteľská stanica Radošina spol. s.r.o. V danom

prípade spornou bola len výška prihlásenej pohľadávky do konkurzného konania, teda či obžalovaný skutočne vykonal úkony právnej služby pre spoločnosť v takom rozsahu, aby mu prislúchala odmena vo výške, ako si uplatnil, ale nie jej samotná existencia, nakoľko pod pojmom neexistujúca pohľadávka treba rozumieť takú, ktorá vôbec nevznikla alebo už zanikla. V dôsledku uvedeného podľa súdu nedošlo k naplneniu objektívnej stránky ako znaku skutkovej podstaty žalovaného trestného činu. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 29. 05. 2014.

Proti oslobodzujúcemu rozsudku podal dňa 13. 03. 2014 odvolanie prokurátor, v ktorom namietal, že mu nebola poskytnutá špecifikácia úkonov právnych služieb predložená obžalovaným na poslednom pojednávaní, že nebol oboznámený spis Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 8Cbi/64/2006, v ktorom správca konkurznej podstaty poprel pohľadávku obžalovaného. Poukázal na to, že obžalovaný počas celého konania aj napriek opakovaným výzvam odmietal predložiť špecifikáciu úkonov právnych služieb, a že pohľadávka v rozsahu, ako bola prihlásená do konkurzného konania nikdy neexistovala. Ak aj obžalovaný skutočne poskytol nejaké úkony právnych služieb a z toho titulu mu pohľadávka vznikla, ide o inú pohľadávku čo do výšky a sčasti aj čo do dôvodu. V príčinnej súvislosti s konaním obžalovaného tak mohlo čo i len čiastočne prísť k zmareniu uspokojenia veriteľov úpadcu. Podaním doručeným súdu dňa 02. 04. 2014 (č. l. 551 SS) sa k odvolaniu vyjadril obhajca obžalovaného, ktorý zhrnúc celú doterajšiu obranu žiadal podanému odvolaniu nevyhovieť. Odvolanie prokuratúry bolo uznesením vyhláseným na verejnom zasadnutí konanom dňa 29. 05. 2014 v čase od 10:30 do 11:00 hod. za prítomnosti obhajcu zamietnuté. V písomnom vyhotovení uznesenia zo dňa 29. 05. 2014, sp. zn. 4To/43/2014 odvolací súd poukázal na to, že dôkaznými prostriedkami zabezpečenými tak orgánmi činnými v trestnom konaní, ako aj predloženými samotným obžalovaným bolo preukázané, že obžalovaný skutočne vykonával právne služby pre spoločnosť WOOD- Šľachtiteľská stanica Radošina spol. s.r.o., a preto nemožno v žiadnom prípade hovoriť o neexistujúcej pohľadávke a túto možno označiť iba ako „spornú“, ktorú by mal riešiť súd v občianskom súdnom konaní v rámci incidenčného sporu, ktorý napokon prebieha a doposiaľ nebol právoplatne skončený. Zhrnul, že neboli naplnené znaky skutkovej podstaty trestného činu tak po objektívnej, ako aj subjektívnej stránke, keď predmetná vec neprekročila hranice incidenčného sporu vyvolaného konkurzným konaním zdôrazniac, že v prípadoch, ktorú majú súkromnoprávny základ, a v ktorých sa vyskytujú sporné otázky (určenie pravosti pohľadávky), je primárne vecou súdu v občianskom súdnom konaní vyriešiť tieto sporné otázky, čo vyplýva aj z uznávaného princípu „ultima ratio“. Záverom dodal, že obžalovanému nie je možné vytýkať, že špecifikáciu úkonov právnych služieb predložil až v záverečnej fáze hlavného pojednávania, nakoľko nie je prípustné, aby bol obžalovaný nútený k súčinnosti predkladať dôkazy svedčiace v jeho prospech alebo neprospech. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 31. 10. 2011, č. k. 9C/13/2007-350 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 8Co/255/2012-440 súd zamietol žalobu G.. Y. E. I.. J. o určenie neplatnosti vyhlásenia o uznaní dlhu, súhlase s exekúciou a zmluvy o zabezpečovacom prevode vlastníckeho práva. Podľa detailu pohybu realizovaného Tatra banka, a.s. dňa 27. 06. 2014 bola s poznámkou: právne služby prevedená suma 2.408,26 eur, ktorá bola odpísaná z účtu, ktorý podľa informácie banky o vlastníkovi patrí žalobcovi. Obsahovo zhodnými žiadosťami datovanými dňom 29. 05. 2017 požiadal žalobca Generálnu prokuratúru SR aj Ministerstvo spravodlivosti SR o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v celkovej výške 2.052.408,26 eur spôsobenej pri výkone verejnej moci na skutkovom a právnom základe prezentovanom zhodne ako v podanej žalobe. Na Ministerstve spravodlivosti SR bola žiadosť podľa prezenčnej pečiatky podaná o 14:30 hod. a na Generálnej prokuratúre o 14:35 hod. Listom zo dňa 08. 06. 2017 Ministerstvo spravodlivosti SR postúpilo Generálnej prokuratúre SR na vybavenie žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody s poukazom na skutkové okolnosti veci ako aj skutočnosť, že dozor nad činnosťou orgánov činných v trestnom konaní vykonával prokurátor, ktorý sťažnosť obvineného proti uzneseniu o vznesení obvinenia zamietol, a preto podľa 4 ods. 1 písm. b) a f) zák. č. 514/2003 Z. z, ako aj ustálenú judikatúru v tomto smere (rozhodnutie NS SR zo dňa 14. 10. 2015, SP. zn. 8Cdo/289/2014) je za predbežné prerokovanie nároku zodpovedná Generálna prokuratúra SR. Žalobcovi bolo predmetné oznámenie podľa pripojenej doručky doručené dňa 03. 07. 2017. Svedkyňa C.. C. B., profesijná a od roku 1995 aj životná partnerka žalobcu vo svojej výpovedi uviedla, že v roku 2007 bola ich advokátska kancelária oslovená daňovým radom vo veci miestneho zisťovania v súvislosti s daňovou kontrolou vo vzťahu k žalobcom poskytovaným úkonom právnej služby. Samotná pracovníčka daňového úradu im uviedla, že sa nikdy nestretla s tým, aby polícia takýmto spôsobom tlačila na vykonanie daňovej kontroly a získanie dokumentov, ktoré sama nebola schopná zabezpečiť. Ako spolupracujúca advokátka bola presvedčená o skorom ukončení trestného konania vzhľadom na množstvo dôkazov. Neštandardný bol aj postup polície pri doručovaní zásielok žalobcovi nie na známu adresu, na ktorej bol prítomný, ale prostredníctvom rodičov žalobcu, ktorí

boli vyššieho veku a nechápali tomu, jeho matka mala z toho dlhšie traumy, plakala kvôli trestnému stíhaniu syna a spomína to doteraz. Celá situácia mala tvrdý dopad na život žalobcu, zhoršili sa jeho vzťahy s bratom, ktorý v tom čase pracoval u nich v kancelárii ako koncipient, oslabila sa činnosť advokátskej kancelárie. Nakoľko brat žalobcu očakával zvýšenie platu a väčší spôsob realizácie pri zastupovaní klientov, čo nebolo možné vzhľadom na ich stratu, ukončil aj on pracovnú činnosť pre žalobcu. Činnosť s advokátskou kanceláriou ukončili aj viacerí koncipienti a spolupracujúci advokáti, prišli o nájom kancelárie v centre mesta na T. a museli sa presťahovať do K.. Uviedla, že v tom čase prišli o množstvo klientov a čas, ktorý na úkor rodinného života venovali danému prípadu žalobcu, keď od rána do večera boli v práci. Poukázala na to, že žalobca mal dobre rozbehnutú kariéru, vyučoval na Právnickej fakulte, bol vyhľadávaným odborníkom na ústavné právo, prvým partnerom K.. E., spolupracoval s množstvom mediálne a profesijne známych osôb, bol recenzentom k prvému komentáru Ústavy SR, 12 rokov prednášal ústavné právo. V roku 2007 mu nebola predĺžená zmluva s právnickou fakultou a mali informácie o tom, že konateľ spoločnosti WOOD- Šľachtiteľská stanica Radošina spol. s.r.o. rozposielal listy na viaceré úrady, štátne orgány a inštitúcie, čo mohlo byť v príčinnej súvislosti s nepredĺžením zmluvy. Žalobca strácal kontakt na akademickú pôdu, nedostával pozvánky na viaceré spoločenské podujatia. Žalobca mal vášeň a nadšenie pre pedagogickú činnosť, v dôsledku čoho ťažšie znášal aj nepredĺženie zmluvy. Aj po čase, keď požiadal o vrátenie sa na akademickú pôdu, sa stretol s odmietnutím. Mali veľké množstvo kolegov a známych, s ktorými prestali udržiavať kontakt. Po formálnom prevalení trestného stíhania (2009) prestali dostávať pozvánky na vianočné večierky. Žalobca bol z trestného stíhania unavený, vyšŕavený a nemal už iné prostriedky na preukázanie svojej neviny. Potvrdila, že vecou sa zaoberala aj SAK. Do spoločenskej izolácie sa dostávali aj tým, že v konkurznom konaní bolo veľké množstvo veriteľov, ktorým doručovali písomnosti, a preto sa s tým postupne oboznámilo veľké množstvo bližšie neurčených osôb. Osobne sa stretla s tým, že ju konfrontovali s otázkou „P. C. E.?" Ľudia prepadli presvedčeniu, že žalobca spáchal trestnú činnosť, čo najhoršie znášala rodina, vzťah s bratom neurovnal doteraz. Zároveň poukázala, že si v danom čase plánovali založiť so žalobcom rodinu, avšak vzhľadom na celý stres sa im to nepodarilo, čo ich bude prenasledovať do konca života. Žalobca mal výrazne poškodený aj zdravotný stav, prinieslo mu to kardiovaskulárne choroby. Na otázky svedkyňa doplnila, že v spoločnej domácnosti so žalobcom žila od roku 2000. Nevedela presne uviesť časový okamih presťahovania advokátskej kancelárie a s odvolaním sa na osobné dôvody odmietla stotožniť osobu, ktorá ju mala konfrontovať s uvedenou otázkou.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa článku 1 odsek 1, článku 46 odsek 3,4 Ústavy Slovenskej republiky a podľa ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom k rozhodnej dobe. Uviedol, že pre založenie objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci musia byť v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z. splnené tri kumulatívne stanovené podmienky, ktorými sú nezákonné rozhodnutie, nezákonné zatknutie, zadržanie alebo iné pozbavenie osobnej slobody, rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe alebo nesprávny úradný postup, vznik škody alebo nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi niektorým z titulov uvedených v písm. a) a vznikom škody. V prípade, ak sa trestné stíhanie vedené voči osobe neskončí preukázaním jej trestnej činnosti a výsledkom je zastavenie trestného stíhania, či oslobodenie spod obžaloby, štát (až na zákonom *expressis verbis* stanovené výnimky) sa nemôže zbaviť svojej objektívnej zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone tejto svojej právomoci. Za daného stavu nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní dostatočne preukázalo. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu tak podľa zák. č. 58/1969 Zb. účinného do 30. 06. 2004, ako aj v súčasnosti platného zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý súdna prax už konštantne posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím kedy rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania s tým, že oslobodenie spod obžaloby má rovnaké účinky ako (formálne) zrušenie rozhodnutia (vid' napr. R 35/1991, uznesenie NS SR SP. zn. 4 MCdo/15/2009, 4MCdo/20/2009, 4Cdo/54/2011, 7Cdo/145/2011, 7Cdo/87/2012, 7MCdo/27/2012, rozhodnutia ÚS SR SP. zn. III. ÚS 117/2006, I. ÚS 320/2016, I. ÚS 395/2016, IV. ÚS 159/2012). Súd prvej inštancie v prípade škody spôsobenej v dôsledku nesprávneho úradného postupu uviedol, že súdna prax sa zhodla na závere, že táto musí byť vyvolaná inou ako rozhodovacou činnosťou zodpovedného orgánu, nakoľko pokiaľ je výsledkom nesprávneho úradného postupu rozhodnutie, toto v sebe spravidla konzumuje aj dôsledky nesprávneho úradného postupu. Môže ísť pritom o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri

tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel predpísaných normatívnou právnou úpravou pre postup štátneho orgánu pri jeho činnosti, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Určujúce je, že úkony tzv. nesprávneho úradného postupu samy o sebe k vydaniu rozhodnutia nevedú a bezprostredne sa v obsahu rozhodnutia neodrazia. Správnosť úradného postupu súd posudzuje nielen z pohľadu jeho súladu so zákonom, ale aj z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého úradný postup smeruje. V zmysle ust. § 17 ods. 1 a 2 zák. č. 514/2003 Z. z. sa poškodenému uhrádza skutočná škoda reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré je potrebné vynaložiť za účelom uvedenia veci do predošlého stavu a ušlý zisk ako ujma spočívajúca v tom, že u poškodeného nepríde v dôsledku škodovej udalosti k rozmnoženiu majetkových hodnôt, aj keď sa to s ohľadom na pravidelný chod vecí dalo očakávať. Dôkazné bremeno v konaní o náhradu škody podľa zák. č. 514/2003 Z. z. zaťažuje poškodeného, t. j. žalobcu. V zmysle ust. § 18 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu trov konania. Ústavne konformným výkladom predmetného ustanovenia súdna prax dospela k záveru, že tento nárok nie je možné obmedziť iba na trovy nutnej obhajoby. Súdna prax v rámci svojho vývoja ustálila, že štát v rámci zodpovednosti za škodu podľa zák. č. 514/2003 Z. z. nezaťažuje povinnosť na náhradu všetkých nákladov vynaložených v trestnom konaní na obhajobu, ale len tých, ktoré sú účelne a preukázateľne vynaložené. Účelnosť vynaložených nákladov na trovy obhajoby znamená aj to, že štát nie je povinný znášať náklady v podobe neprimerane dohodnutých zmluvných odmien medzi advokátom a poškodeným, ktoré niekoľkonásobne prevyšujú odmenu mimozmluvnú. Súd prvej inštancie poukázal na to, že

žalobca od začiatku konania argumentoval nielen nezákonnosťou uznesenia o vznesení obvinenia, ale aj radom nesprávnych úradných postupov orgánov činných v trestnom konaní a súdu. Aj napriek skutočnosti, že sa povahou jedná o dva samostatné právne tituly pre odškodnenie v zmysle zák. č. 514/2003 Z. z., žalobca túto skutočnosť nereflektoval riadnym vymedzením ujmy, ktorá mu mala vzniknúť tým-ktorým titulom. Súd prvej inštancie argumentoval, že je povinnosťou žalobcu uplatnené nároky na náhradu škody skutkovo zdôvodniť, t. j. špecifikovať akým výkonom verejnej moci mu mala byť škoda spôsobená a túto identifikovať vrátane jej peňažného vyjadrenia. Opísanie rozhodujúcich skutočností je spolu so žalobným petitom, návrhom, ktorým je súd viazaný, a ktorý nemôže prekročiť (zásada ne ultra petitum) a žalobcovi priznať plnenie z iného ako ním vymedzeného skutkového základu a v inej ako ním požadovanej výške za ten ktorý odškodňovací titul. Súd je takto individualizovaným predmetom konania pri svojom rozhodovaní viazaný (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR zo dňa 25. 11. 2020, sp. zn. 7Cdo/268/2019 či rozhodnutie zo dňa 10. 09. 2015, sp. zn. 5MCdo/15/2014, zo dňa 12. 12. 2017, sp. zn. 3Cdo/153/2016, v ktorých dovolací súd zdôraznil potrebu rozlišovania nárokov na náhradu škody z rozdielnych právnych titulov, konkrétne vznesenia obvinenia a rozhodnutia o väzbe). Súd prvej inštancie neprisvedčil argumentácii žalobcu, ktorý nepovažoval za podstatné diferencovať medzi týmito dvoma právnymi titulmi, čo odôvodňoval absenciou legálnej definície nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu. Zo samotného obsahu zák. č. 514/2003 Z. z. a jeho systematiky podľa súdu prvej inštancie vyplýva, že zákonodarca dôsledne rozlišuje nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup a vo vzťahu k obojm týmto právnym inštitútom stanovuje samostatné a rozdielne hmotnoprávne podmienky pre odškodnenie poškodeného na základe týchto nielen pojmovo rozdielnych právnych titulov. Na uvedenom preto nič nemení samotná absencia legálnej definície pojmu nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup. Na výzvu súdu žalobca nakoniec uviedol, že titulom nezákonného rozhodnutia, ktoré malo podstatnejší vplyv na vznik ujmy, si uplatňuje odškodnenie vo výške 1.552.408,26 eur a titulom nesprávneho úradného postupu sumu 500.000 eur. Súd prvej inštancie neakceptoval ani žalobou paušálne vymedzenie nesprávneho úradného postupu vzťahujúce sa na celé trestné konanie a všetky procesné úkony, čo žalobca v priebehu konania opäť na výzvu súdu napravil a presne identifikoval postupy, ktoré kvalifikoval z pohľadu objektívneho práva (predovšetkým procesných ustanovení Trestného poriadku) ako nesprávne. Uvedené bolo, ako to zdôraznil súd prvej inštancie nevyhnutne potrebné aj z dôvodu vyhodnotenia žalovanou vznesenej námietky premlčania.

4. Súd prvej inštancie s prihliadnutím na skutkové vymedzenie žalovaného nároku, a právnu kvalifikáciu ex offio ustálil ako orgán konajúci v mene žalovanej Generálnej prokuratúry SR vychádzajúc z ust. § 4 ods. 1 f) v spojení s 4 ods. 1 písm. b) a contrario zák. č. 514/2003 Z. z.. Na ustálení konajúceho orgánu v danej veci podľa súdu prvej inštancie nič nemení skutočnosť, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody bola podaná skôr na Ministerstve spravodlivosti SR, ktoré ju bez prerokovania postúpilo Generálnej prokuratúre SR, nakoľko jediný relevantný právny titul, ktorý by za splnenia zákonných podmienok mohol zakladať nárok na odškodnenie žalobcu, vyhodnotil nezákonné vznesenie obvinenia. Zo žiadosti datovanej dňom 29. 05. 2017 mal súd prvej inštancie preukázané splnenie podmienky

predbežného prerokovania nároku na náhradu škody podľa § 15 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z.. Ako irelevantnú vyhodnotil v tejto súvislosti obranu žalovanej, v ktorej namietala, že nikdy neprerokovala škodový nárok tak, ako ho na výzvu súdu žalobca vyšpecifikoval v predmetnom konaní, nakoľko z podanej žiadosti je zrejmé, že jej predmetom bol rovnaký škodový nárok uplatnený v rovnakej výške, tak na základe nezákonného rozhodnutia, ako aj na základe nesprávneho úradného postupu a na základe rovnakej skutkovej aj právnej argumentácie, ktorý žalovaná dobrovoľne odmietla uspokojiť. Pokiaľ bola žalovaná presvedčená o nedostatočnej špecifikácii nesprávneho úradného postupu, ktorá by jej bránila riadne posúdiť jeho dôvodnosť, mala rovnako možnosť žalobcu vyzvať na doplnenie žiadosti pre jej nezrozumiteľnosť, čo neurobila a žiadosť žalobcu bez ďalšieho vyhodnotila ako nedôvodnú.

5. Vzhľadom na vykonaným dokazovaním zistený skutkový stav veci, kedy voči žalobcovi bolo na základe uznesenia o vznesení obvinenia zo dňa 27. 04. 2009, ČVS: ORP623/0EK-B 1-2007 vedené trestné stíhanie pre pokus trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 8 ods. 1, § 256 ods. 2 písm. b), ods. 5 písm. b) Trestného zákona v spojení s výsledkom tohto trestného stíhania, ktorým bolo oslobodenie žalobcu spod obžaloby prokurátora pre uvedený trestný čin odôvodnené tým, že skutok pre, ktorý bol stíhaný, nie je trestným činom (rozsudok Okresného súdu Bratislava I zo dňa 21. 01. 2014, sp. zn. 6T/52/2010 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 29. 05. 2014, sp. zn. 4To/43/2014), súd prvej inštancie v zhodne so závermi ustálenej súdnej praxe konštatoval zákonom č. 514/2003 Z. z. predpokladaný právny titul pre odškodnenie žalobcu, a to nezákonne vznesené obvinenie a trestné stíhanie, ako základný zákonný predpoklad pre refundáciu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci. Súd prvej inštancie uviedol, že

nárok na náhradu škody spôsobenej týmto právnym titulom, t. j. nezákonným uznesením o vznesení obvinenia, žalovaná nesprávne považovala za premlčaný, zrejme vychádzajúc z nesprávneho okamihu doručenia žaloby súdu, nakoľko žaloba nebola súdu doručená dňa 18. 12. 2017 ako uvádza, ale dňa 03. 07. 2017. Žalobca sa o uznesení, ktorým súd zamietol odvolanie prokurátora voči oslobodzujúcemu rozsudku, dozvedel dňa 29. 05. 2014, kedy bol prítomný na verejnom zasadnutí pri vyhlásení tohto rozhodnutia. Nasledujúcim dňom preto začala podľa § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. plynúť trojročná premlčacia lehota, ktorej plynutie sa podľa § 19 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. prerušilo dňa 29. 05. 2017, t. j. podaním žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody jeden deň pred uplynutím premlčacej lehoty. Nakoľko žaloba bola na súd podaná dňa 03. 07. 2017, t. j. pred opätovným začatím plynutia premlčacej lehoty, ku ktorému by došlo dňa 18. 08. 2017 nárok na náhradu škody titulom nezákonného trestného stíhania nie je premlčaný. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že omisívne konanie žalobcu, ktorý s odvolaním sa na ochranu záujmov klienta, odmietol špecifikovať úkony právnej služby, v súvislosti s ktorými si uplatnil prihlášku pohľadávky v konkurznom konaní, nemôže v danom prípade viesť k záveru o zapríčinení trestného stíhania pre skutok, ktorý vychádzajúc z oslobodzujúceho rozhodnutia nemožno klasifikovať ako trestný čin. Dôvodnosť obrany žalovanej v tomto smere priamo vylučujú závery Okresného súdu Bratislava I vyslovené v rozsudku zo dňa 21. 01. 2014, SP. zn. 6T/52/2010, ako aj odvolacieho súdu v uznesení zo dňa 29. 05. 2014, sp. zn. 4To/43/2014, v ktorých sa oba konajúce súdy zhodli, že orgány činné v trestnom konaní mali už v prípravnom konaní (oboznamované zväzky prílohy čl. 1 k vyšetrovaciemu spisu) dostatok dôkazov o tom, že žalobca vykonal množstvo úkonov právnych služieb aj pre spoločnosť WOOD- Šľachtiteľská stanica Radošina spol. s r.o., a preto nemožno ním uplatnenú pohľadávku označiť ako fiktívnu. Rovnako súdy skonštatovali, že túto vedomosť o uskutočňovaní právnych služieb žalobcom mal aj samotný prokurátor pri podaní obžaloby a spornou bola len výška žalobcom do konkurzného konania prihlásenej pohľadávky. V nadväznosti na dôkazy, ktorými disponovali tak pri vznesení obvinenia, ako aj pri podaní obžaloby, a ktoré preukazovali vykonávanie právnych služieb žalobcom a rovnako aj s poukazom na dôvod oslobodenia žalobcu (§ 256 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), sa aj súdu prvej inštancie javilo ako nedôvodné pripisovanie zásadného právneho významu špecifikácii úkonov právnych služieb žalobcom a jej predloženiu až v záverečnom štádiu trestného konania. Súd prvej inštancie upriamil pozornosť aj na záver odvolacieho súdu, ktorý k obdobnej námietke prezentovanej prokurátorom v odvolaní uviedol, že je neprípustné, aby bol obžalovaný nútený k súčinnosti predkladať dôkazy svedčiace v jeho prospech alebo neprospech. Orgány činné v trestnom konaní (polícia a prokuratúra) tak obchodnoprávny spor neprípustne postavili do roviny trestnoprávnej, čo ako neprijateľné označil aj Krajský súd v Bratislave v uznesení zo dňa 29. 05. 2014, sp. zn. 4To/43/2014. Za daných okolností a bez ohľadu na účinnosť či neúčinnosť zbavenia povinnosti mlčanlivosti žalobcu nie je podľa názoru súdu prvej inštancie možné prijať iný záver ako ten, že žalobca svojim omisívnym konaním nezavinil trestné stíhanie a žalovaná plne zodpovedá za škodu, ktorá mala byť ním spôsobená orgánmi verejnej moci. Peňažnú satisfakciu za nemajetkovú

ujmu si žalobca uplatnil vo výške 1.500.000 eur, ktorú odôvodňoval negatívnymi následkami na súkromnom aj pracovnom živote, poškodením jeho dobrého mena, cti, narušením dôvery v jeho česťnosť a spoľahlivosť, poškodením rodinných, priateľských a pracovných vzťahov, upadnutím do spoločenskej izolácie, ukončením pracovného pomeru so všetkými zamestnancami, vynúteným presťahovaním sídla jeho advokátskej kancelárie, poklesom príjmov, poškodením zdravia, to všetko znásobené neprimeranou dĺžkou trestného konania, ako aj žalobcom tvrdenou účelovosťou trestného stíhania iniciovaného organizovanou zločineckou skupinou s prepojením na orgány verejnej moci. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti uviedol, že

každé trestné stíhanie negatívne ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného, a to aj napriek tomu, že do okamihu právoplatnosti meritórneho rozhodnutia sa na neho hľadí ako na nevinného (zásada prezumpcie neviny). Uviedol, že to opakovane zdôrazňuje aj Ústavný súd SR. Je všeobecne známe, že trestné stíhanie výrazne zasahuje do súkromného a osobného života jednotlivca, jeho cti a dobrej povesti, o to viac, ak sa v konaní nepreukáže jeho opodstatnenosť. Za nedostatočné zadostučinenie zo strany štátu možno voči jednotlivcovi v intenciách uvedeného považovať len samotné konštatovanie porušenia práva (v danom prípade v oslobodzujúcom rozsudku súdu a uznesení odvolacieho súdu zamietajúcom odvolanie prokurátora). Pre posúdenie intenzity tejto záťaže a dôsledkov na život žalobcu súd prvej inštancie okrem preukázaných negatívnych následkov na spoločenský, rodinný a pracovný život a jeho dobrú povesť, zohľadnil aj dĺžku trestného stíhania, počas ktorého bol žalobca vystavený neistote spojenej s hrozbou odsúdenia a potrestania vysokým trestom, a bez ukončenia ktorého mu nemohla byť prinavrátená dôvera širšieho okolia. Súd prvej inštancie sa ale nestotožnil s požiadavkou žalobcu na reflektovanie dĺžky už od okamihu začatia trestného stíhania vo veci, t. j. pred vznesením obvinenia majúca za to, že pre posúdenie imateriálnej ujmy spôsobenej trestným stíhaním je relevantný až okamih vznesenia obvinenia, kedy sa podozrenie zo spáchania trestného činu vysloví voči konkrétnej osobe, táto nadobudne postavenie obvineného a je možné voči nej uplatňovať Trestným poriadkom predpokladané procesné postupy. Súd prvej inštancie preto pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy zohľadnil aj dĺžku trestného stíhania žalobcu v číselnom vyjadrení 61 mesiacov (od okamihu vznesenia obvinenia-27. 04. 2009 do právoplatného skončenia trestného stíhania-29. 05. 2014), ktorú označil za neprimeranú. Súd prvej inštancie v zmysle kritérií vymedzených v § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. zohľadňoval dlhodobý stav právnej neistoty, ktorému bol žalobca vystavený po dobu 61 mesiacov nedôvodne vedeného trestného stíhania a rovnako aj hrozbu pomerne vysokého trestu, ktorý mu za pokus trestného činu poškodzovania veriteľa v kvalifikovanej skutkovej podstate podľa § 250 ods. 2, 5 Trestného zákona hrozil (až osem rokov). Takáto hrozba vysokého trestu je zvlášť zohľadniteľná pri výkone povolania advokáta, kedy žalobcovi v súvislosti s trestným stíhaním hrozilo aj pozastavenie výkonu advokátskej činnosti, vyčiarknutie zo zoznamu advokátov, následky ktoré si nepochybne uvedomoval, keď podľa súdu prvej inštancie v konaní bolo preukázané (listom SAK zo dňa 18. 08. 2009, ako aj výpoveďou svedkyne C.. B.Č.), že žalobca sa v súvislosti so vznesením obvinenia a trestným stíhaním musel obhajovať aj pred Slovenskou advokátskou komorou, ako stavovskou organizáciou, ktorej bol a aj v súčasnosti je členom. Ďalej súd prvej inštancie prihliadol na okolnosti, za ktorých došlo k nezákonnému trestnému stíhaniu, kedy oba súdy rozhodujúce o vine/ nevine žalobcu zhodne dospeli k záveru, že žalobca bol trestne stíhaný pre skutok, ktorý nie je trestným činom a neprekročil povahu incidenčného súkromnoprávneho sporu, a to za situácie, keď už na začiatku trestného stíhania mali zhromaždený dostatok listinných dôkazov, preukazujúcich, že nie je naplnená ani objektívna ani subjektívna stránka trestného činu, nakoľko žalobca si nikdy v konkurznom konaní neuplatnil fiktívnu pohľadávku a spornosť jej výšky aj v zmysle princípu ultima ratio, na ktorý celý čas žalobca počas trestného stíhania poukazoval, nemôže byť predmetom trestnoprávnej represie. Na druhej strane súd prvej inštancie neprisvedčil argumentácii žalobcu o tom, že trestné stíhanie bolo voči nemu vedené cielene za účelom jeho diskreditácie organizovanou skupinou napojenou na orgány činné v trestnom konaní a justičné prostredie. Z oboznamovaných trestných oznámení a podnetov podávaných G.. Y., ako aj samotným žalobcom nevyplýva, že by na ich základe bolo vedené trestné stíhanie a ani vznesené obvinenie voči konkrétnej osobe, či už pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa, či krivého obvinenia a iné. Pre vyslovenie tak vážneho záveru nie sú podľa názoru súdu prvej inštancie dostatočné len domnienky a presvedčenia vyplývajúce zo súčasného trestného stíhania niektorých osôb (W.. L. J.O.), či ich vlastníckych vzťahov k bývalému majetku spoločnosti WOOD- Šľachtiteľská stanica Radošina spol. s.r.o., organizácie oslavy zo strany Generálnej prokuratúry SR vo vinárni Radošina a iné. Žalobca nepreukázal, že by v priamej príčinnej súvislosti s vedením trestného stíhania voči jeho osobe bola niektorá osoba čo i len stíhaná pre zneužitie právomoci verejného činiteľa, alebo by boli týmto titulom voči nej vyvodzované iné dôsledky (napr. disciplinárna

zodpovednosť). Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že aj keď v danom prípade nedošlo k medializovaniu trestného stíhania, čo vo väčšine prípadov znásobuje ujmu v imateriálnej sfére poškodeného, trestné stíhanie sa jednak cez pomerne široký okruh poškodených, ktorí sa z titulu svojho postavenia v trestnom konaní dozvedeli o trestnom stíhaní žalobcu, dostalo do povedomia právnej obce. Priamo v nadväznosti na to súd prvej inštancie za významný činiteľ pri rozhodovaní o výške nemajetkovej ujmy považoval osobu žalobcu, ktorý podľa dôkazov zhromaždených v trestnom konaní (výpis z Registra trestov SR, z evidencie priestupkov, oznámenie SAK zo dňa 16. 10. 2009) pred trestným stíhaním viedol riadny život a v konaní ani nebol protistranou tvrdený žiaden predchádzajúci rozpor žalobcovho konania s objektívnym právom. Žalobca vykonával od 03. 07. 2000 povolanie advokáta z charakteru činnosti naviazané na kontakt so širším okruhom osôb. Špecifická je v tomto prípade práve profesia žalobcu, u ktorého ako advokáta je akékoľvek porušenie právnych predpisov spoločnosťou všeobecne vnímané viac negatívne a je objektívne spôsobilé vyvolať vážne následky aj na jeho ďalšom profesijnom živote, ohrozuje jeho morálny kredit, dôveryhodnosť a nepochybne trestné stíhanie za úmyselný trestný čin pôsobí rušivo v jeho profesijnom živote. Skutočnosť, že trestné stíhanie sa premietlo aj do vzťahov v súkromí, vyplynula z výpovede svedkyne C.. B., v postavení jednej z najbližších osôb žalobcu, ktorá hodnoverne opísala senzitivne prežívanie trestného stíhania žalobcu a jeho zásahu aj do profesijnej kariéry a dobrého mena. Výpoveďou menovanej svedkyne ako žalobcovi blízkej osoby, bol preukázaný citeľný zásah do jeho osobnostnej sféry, ktorý aj napriek časovému odstupu od ukončenia trestného stíhania je ním traumatizovaný a poznačený, čomu nasvedčovali aj emotívne reakcie žalobcu v priebehu súdneho pojednávania. Je zrejmé, že trestné stíhanie mu narušilo „bežné“ prežívanie súkromného života v produktívnom veku, na druhej strane však nevedlo k deštrukcii vzťahov (napr. aj s v konaní vypočutou životnou partnerkou). Ako irelevantnú vyhodnotil súd prvej inštancie obranu žalovanej, v ktorej poukazovala na subjektivitu svedeckej výpovede, nakoľko vzhľadom na jej vzťah k žalobcovi v rozhodnom čase a život v spoločnej domácnosti, z pohľadu súdu dôveryhodne a úprimne opísala vplyv trestného stíhania na osobný život žalobcu. Výpoveďou tejto svedkyne sa podľa súdu prvej inštancie ale žalobcovi nepodarilo preukázať príčinnú súvislosť medzi trestným stíhaním a neobnovením pedagogickej činnosti na Právnickej fakulte UK, či vplyv trestného stíhania na vzťahy žalobcu s ostatnými príbuznými či osobami z profesijného života. Súd prvej inštancie neprihliadal na právne posúdenie a hodnotenie veci svedkyňou vyplývajúce z jej pracovného zaradenia, vplyv trestného stíhania na jej osobu a ďalších rodinných príslušníkov žalobcu, ako aj na tvrdené zhoršenie zdravotného stavu, ktoré nemožno stotožniť s uplatneným nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy, pretože výpoveď svedkyne nepreukázala priamu príčinnú súvislosť medzi nepredĺžením zmluvy žalobcovi s Právnickou fakultou UK, kedy svedkyňa vyslovovala len domnienky a dohady, ktorými odôvodňovala túto skutočnosť. Rovnako v tejto súvislosti poukazovala na listy, ktoré rozposielal W.. O. rôznym inštitúciám, a čo podľa nej mohlo súvisieť s nepredĺžením zmluvy, a za aktivity ktorého nemožno pripisovať zodpovednosť žalovanej. Pri zohľadnení týchto skutočností a stavu dôkaznej situácie súd prvej inštancie považoval za dôvodné a proporcionálne rozsahu preukázanej ujmy odškodnenie vo výške 12.500 eur, ktoré podľa jeho názoru zodpovedá všetkým súdom zohľadňovaným skutočnostiam v žalobcom preukázanom rozsahu. Súd prvej inštancie tiež poukázal na rozhodovaciu súdnu prax v obdobných prípadoch nezákonne vedeného trestného stíhania, ktorá v typovo neutrálnych prípadoch priznáva odškodnenie v peňažnom vyjadrení cca 1.000 eur na 1 rok trestného stíhania (napr. rozsudok Krajského súdu Košice zo dňa 27. 06. 2019, sp. zn. 3Co/260/2018 a iné). Súd prvej inštancie vychádzajúci z preukázaných (nie tvrdených) následkov negatívneho zásahu trestného stíhania do života žalobcu mu primal cca 2,5 násobok sumy bežne priznávanej za jeden rok trestného stíhania zohľadniac osobitnú skutočnosť spočívajúcu v povolani žalobcu, ktorá si vyžaduje osobitný prístup a pozornosť súdu oproti „bežným“ prípadom.

Pokiaľ však žalobca, u ktorého bolo posudzované len nezákonne vedené trestné stíhanie bez nezákonného obmedzenia osobnej slobody, tvrdil rozsah nemajetkovej ujmy vyčíslenej sumou 1.500.000 eur, tak túto súd prvej inštancie vyhodnotil ako zjavne premrštenú, nepribližujúcu sa ani najzávažnejším prípadom posudzovaným v súdnej praxi a vybočujúcu z odškodnenia nemajetkovej ujmy priznávanej vnútroštátnymi i medzinárodnými súdmi. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že dôvodnosť takéhoto finančného odškodnenia nad priznanú sumu 12.500 eur žalobca nepreukázal. V žalobe označil viacero dôkazov, z ktorých nakoniec okrem listinných dôkazov, ktorých oboznamovanie malo za cieľ preukázať skutočnosť, že žalobca si nezavinil trestné stíhanie, čo sa podarilo, a tiež nesprávny úradný postup a údajnú účelovosť trestného stíhania, čo súd prvej inštancie nepovažoval za preukázané, zotrval žalobca len na výsluchu svedkyne C.. B., t. j. na podporu argumentácie o proporcionálnosti uplatneného finančného odškodnenia za spôsobenú nemajetkovú ujmu neprodukoval okrem tohto dôkazu žiadne iné. Súd prvej inštancie uviedol, že aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojich

rozhodnutiach (napr. Flux v. Moldavsko, Steel a Morris vs. Spojené kráľovstvo), konštatuje, že pri určení výšky nemajetkovej ujmy treba vychádzať z dôkazov ju preukazujúcich, t. j. pre úspešné preukázanie tvrdenej intenzity neoprávneného zásahu do osobnostných práv žalobcu a z neho vyplývajúcich následkov nestačí len všeobecne a bez podpory konkrétnych dôkazov poukázať na následky, ktoré mali vzniknúť. V rovine nepreukázaných tvrdení zostali tvrdenia o výraznej spoločenskej izolácii žalobcu, ukončenie pedagogickej činnosti, výrazné narušenie vzťahov s bratom, presťahovanie sídla advokátskej kancelárie z centra mesta do jeho okrajovej mestskej časti, útlm advokátskej činnosti. Zároveň priznané odškodnenie neprevyšuje podľa súdu prvej inštancie ani strop zavedený legislatívnou zmenou zák. č. 514/2003 Z. z. účinnou od 01. 01. 2013 (§ 17 ods. 4). Na tomto mieste súd prvej inštancie uviedol, že aj keď táto úprava nie je v danej veci relevantná, nakoľko vo vzťahu k nezákonne vznesenému obvineniu je rozhodujúce znenie zák. č. 514/2003 Z. z. v čase vydania tohto rozhodnutia, čo v konaní zdôrazňoval žalobca, uvedené nevytvára zohľadnenie odškodňovania priznávaného obetiam násilných trestných činov ako jedného z demonštratívnych kritérií limitujúcich úvahu súdu pri kvantifikovaní výšky nemajetkovej ujmy.

6. K paušálne uplatnenému nároku na náhradu za stratu času venovanému obhajobe súd prvej inštancie uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobca výkonom svojej obhajoby poveril advokáta I. E. C., ktorého dňa 18. 05. 2009 splnomocnil svojou obhajobou v posudzovanom trestnom konaní. Obsah spisového materiálu v danej trestnej veci preukazuje, že žalobca tak v čase pred vznesením obvinenia, ako aj potom, za účelom preukázania svojej neviny a nedôvodnosti trestného stíhania uskutočňoval aj mimo činnosti zvoleného obhajcu množstvo podaní adresovaných orgánom činným v trestnom konaní a súdu, čo potvrdila aj svedkyňa C. B., a čo sa nepochybne muselo odzrkadliť aj na využití súkromného a pracovného času. Súd prvej inštancie poukázal na to, že sa jednalo o slobodné rozhodnutie právne zastúpeného žalobcu, keď sa rozhodol celý svoj čas podriaďiť svojej obhajobe a viaceré ním uskutočňované úkony obhajoby neboli vyhodnotené ako dôvodné (napr. námietky zaujatosti, sťažnosti voči uzneseniam o nevyľúčení vyšetrovateľky a prokurátora z trestného konania, trestné oznámenia, ktoré navyše nemožno považovať za úkony obhajoby a iné). Odhliadnuc od skutočnosti, že takýto nárok nemá oporu v objektívnom práve, nepredstavuje výlučne majetkovú škodu čo je nakoniec možné vyvodiť aj zo samotnej argumentácie žalobcu, ktorý s následkami tejto ujmy spája nepriaznivý dopad na vzťahy s blízkymi osobami, žalobca žiadnym spôsobom tento nárok ani pre prípad použitia sudcovskej analógie relevantne nevyšpecifikoval a nepreukázal jeho vecný a objektívny základ. Samotná paušálnosť náhrady nemôže podľa súdu prvej inštancie postrádať vecný základ, resp. konkretizáciu vyjadrenú prostredníctvom objektívnych veličín vstupujúcich do výpočtu tejto náhrady, čo dôvodne namietala aj protistrana. Majetkový charakter by bolo možné pričítať škode len pokiaľ žalobca tvrdil, že v dôsledku času stráveného prípravou vlastnej obhajoby, došlo k útlmu jeho advokátskej činnosti (pozn. súdu prvej inštancie čo rovnako ostalo v spore nepreukázané), a čo by mohlo predstavovať ušlý zisk žalobcu ako veličinu, resp. majetkovú škodu pre prípad súdneho sporu riadne kvantifikovateľnú a preukázateľnú. Spôsobom uplatnenia škody, aký si v danej veci zvolil žalobca, nemožno sanovať dôkaznú povinnosť a povinnosť tvrdenia poškodeného, ktorý je v kontradiktórnom sporovom konaní povinný bez väčších pochybností preukázať tak vecný základ nároku, ako aj jeho výšku, ktorá nemôže byť odzrkadlením subjektívneho presvedčenia a svojvoľného odhadu žalobcu. Prípadný nepriaznivý dopad množstva času spotrebovaného žalobcom na obhajobu v trestnom konaní na súkromný a rodinný život žalobcu môže byť súdom posudzovaný a zohľadnený len v súvislosti s uplatnenou nemajetkovou ujmovou za nezákonné trestné stíhanie. Pokiaľ žalobca dôvodnosť nároku na paušálnu náhradu majetkovej škody vo výške 50.000 eur za súkromný a pracovný čas, ktorý venoval svojej obhajobe odvodzoval od rozhodnutia R 71/1971, súd prvej inštancie poukázal na rozdielny predmet uplatnených nárokov, ktorý nie je možné stotožniť, keď v rozhodnutí R 71/1971 súd rozhodoval o náhrade nákladov poškodeného vynaložených na právne zastupovanie advokátom v trestnom konaní a nie o paušálnom nároku na náhradu za stratu času vynaloženého samotným poškodeným na svoju vlastnú obhajobu popri obhajobe uskutočňovanej zvoleným obhajcom.

7. Vo vzťahu k trovám obhajoby uplatneným titulom nezákonného trestného stíhania (nezákonného v zmysle výsledku trestného konania, ktoré skončilo oslobodením spod obžaloby), sa súd prvej inštancie zameril na skúmanie požiadavky účelnosti a preukázateľnosti vynaložených trov konania, k čomu smerovala aj obrana žalovanej, a to napriek skutočnosti, že zákonodarca *expressis verbis* tento atribút v ust. 18 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. vyjadril až od 01. 01. 2013. Účelnosť súd prvej inštancie posudzoval vo vzťahu k účelu, pre ktorý mali byť vynaložené, t. j. k účinnej obhajobe zameranej na zastavenie trestného stíhania a po podaní obžaloby k oslobodeniu spod nej. Uvedené vyplýva podľa

súdu prvej inštancie zo súdnou praxou dlhodobo ešte pred 01. 01. 2013 zohľadňovanej skutočnosti a to, že štát nemožno zaťažiť náhradou neprimerane dohodnutej zmluvnej odmeny medzi advokátom a poškodeným, ale iba nákladmi zodpovedajúcimi výške odmeny advokáta určenej podľa ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti č. 655/2004 Z. z. o tarifnej odmene účinnej v čase poskytnutia jednotlivých úkonov právnej služby, v opačnom prípade by zo strany poškodeného mohlo dôjsť k neprípustnému obohacovaniu na úkor subjektu zaťaženej zodpovednosťou za škodu (v danom prípade štát). Súd prvej inštancie konštatoval, že obhajca žalobcu pri výpočte trov obhajoby správne vychádzal v súlade z § 12 ods. 3 písm. b) vyhl. č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase, t. j. z jednej osminy výpočtového základu, keď horná hranica trestnej sadzby za trestný čin podľa § 256 ods. 2 písm. b), ods. 5 písm. b) Trestného zákona predstavovala osem rokov. Žalobcovi po konfrontácii predloženého vyúčtovania trov obhajoby s listinnými dôkazmi preukazujúcimi uskutočnenie jednotlivých úkonov právnej služby súd prvej inštancie priznal náhradu trov právneho zastúpenia v súlade s § 12 ods. 3 písm. b), § 14 ods. 1 písm. a), c), d), ods. 5, 6, § 16 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom v čase uskutočnenia toho- ktorého úkonu právnej služby za prevzatie a príprava obhajoby dňa 18. 05. 2009 v sume 86,93 eur + 6,95 eur, za sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia z 19. 05. 2009 v sume 86,93 eur + 6,95 eur, za účasť na výsluchu G.. Š. dňa 29. 05. 2009 od 09.05- 09:30 hod v sume 86,93 eur + 6,95 eur, za účasť na výsluchu obvin. dňa 18. 06. 2009 od 09.15 do 11.05 hod v sume 86,93 eur + 6,95 eur, za účasť na výsluchu D.. E. dňa 23. 06. 2009 od 11.00 do 14.45 hod v sume 86,93 eur + 6,95 eur, za účasť na výsluchu D.. Y. dňa 23. 09. 2009 v sume 73 eur + 6,95 eur, za nazretie do vyšetrovacieho spisu dňa 29. 09. 2009 od 13.35- 14.45 hod v sume 86,93 eur + 6,95 eur, za účasť na záverečnom preštudovaní vyšetrovacieho spisu dňa 23. 02. 2010 od 09.05- 09.30 hod. v sume 90,17 eur + 7,21 eur, za účasť na záverečnom preštudovaní vyšetrovacieho spisu dňa 16. 03. 2010 od 09.15- 09.45 hod. v sume 90,17 eur + 7,21 eur, za odpor zo dňa 20. 10. 2010 voči trestnému rozkazu v sume 90,17 eur + 7,21 eur, za účasť na hlavnom pojednávaní dňa 19. 04. 2013- odročené bez prejednanja v sume 24,41 eur + 7,81 eur, za účasť na hlavnom pojednávaní dňa 21. 06. 2013 v čase od 09.00 do 11.45 hod. v sume 97,62 eur x 2 + 7,81 eur, za účasť na hlavnom pojednávaní dňa 27. 09. 2013 v čase od 09.00 do 10.10 hod. v sume 86,93 eur + 7,81 eur, za účasť na hlavnom pojednávaní dňa 21. 01. 2014 v čase od 09.00 do 13.30 hod. v sume 3x á 90,17 eur + 8,04 eur, za vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 28. 04. 2014 v sume 90,17 eur + 8,04 eur, za účasť na verejnom zasadnutí KS BA dňa 29. 05. 2014 od 10.30 do 11.00 hod. v sume 90,17 eur + 8,04 eur, spolu 2 026,90 eur. Súd prvej inštancie oproti predloženému vyúčtovaniu nepriznal odmenu za úkon právnej služby označený ako nazretie do vyšetrovacieho spisu dňa 29. 05. 2009 od 09.30 hod. do 09.40 hod., o ktorom sa záznam nachádza na č. I. 1043, majúci za to, že odmena za nazretie do vyšetrovacieho spisu uskutočnené len 11 dní po splnomocnení advokáta na obhajovanie v danej trestnej veci v trvaní spolu 10 minút bezprostredne po výsluchu svedka, ktorý sa uskutočnil v daný deň, je aj vzhľadom na časové súvislosti súčasťou odmeny za prevzatie a prípravu obhajoby z 18. 05. 2009, a ktorá priamo predpokladá aj oboznámenie sa s obsahom spisového materiálu, o to viac ak sa jednalo len o nazretie v trvaní 10 minút. Súd prvej inštancie ale pri zohľadnení obsiahlosti spisového materiálu (v čase druhého nahliadnutia do vyšetrovacieho spisu dňa 29. 09. 2009 1050 strán) a dĺžky jeho štúdia uznal za účelne vynaložené trovy za nazretie do vyšetrovacieho spisu dňa 29. 09. 2009 v trvaní od 13.35- 14.45 hod. a za tento úkon právnej služby súd priznal odmenu za použitia analógie, na ktorú sa vyhl. č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom k 29. 09. 2009 odvoláva priamo v ust. § 14 ods. 6, t. j. podľa § 14 ods. 1 písm. d) vyhl. č. 655/2004 Z. z. upravujúceho odmenu za obdobný úkon právnej služby v podobe oboznámenia sa s výsledkami vyšetrovania preštudovaním spisu, a to vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny. Za úkon právnej služby označený vyúčtovaním - účasť na výsluchu poškodeného- neprišiel, súd prvej inštancie podľa § 14 ods. 1 písm. d) v spojení s ods. 4 a 5 vyhl. č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom k 23. 09. 2009 priznal odmenu len vo výške 1 základnej sadzby tarifnej odmeny, keď z úradného záznamu vyšetrovateľky zo dňa 30. 09. 2009, ČVS: ORP-623/OEK-B1-2007, vyplynulo, že obhajca obvineného bol predvolaný na výsluch svedkyne G.. R. Y., dostavil sa v daný deň k vyšetrovateľovi, avšak výsluch sa neuskutočnil, nakoľko svedkyňa sa naň ani po snahe vyšetrovateľky o telefonický kontakt, nedostavila. Súd prvej inštancie preto za použitia analógie, tak ako to vyplýva z ust. § 14 ods. 6 vyhl. č. 655/2004 Z. z. odmenu priznal ako v prípade účasti na pojednávaní, ktoré bolo odročené bez prejednanja veci (§ 14 ods. 5 vyhl. č. 655/2004 Z. z.). Súd prvej inštancie žalobcovi nepriznal odmenu za účasť na výsluchu obvineného dňa 24. 09. 2009, za ktorý si obhajca opäť aj napriek tomu, že k výsluchu obvineného v daný deň nedošlo, nesprávne vyúčtoval odmenu vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny namiesto 1/4 základnej sadzby tarifnej odmeny, majúci za to, že sa nejedná o účelne uplatňovanie obhajoby, keď z predmetného úradného záznamu vyšetrovateľa zo dňa 30. 09. 2009 vyplynulo, že koncipientka obhajcu sa aj dňa 24. 09. 2009, kedy sa mal uskutočniť výsluch obvineného, dostavila k vyšetrovateľke, a to výlučne za účelom doručenia listu obvineného, ktorý bol

doručený faxom už dňa 23. 09. 2009 v čase o 16:44 hod., a v ktorom obvinený oznámil dôvody, ktoré mu vo veci bránia vypovedať. Takýto postup, kedy obhajca obvineného aj napriek zrejmej vedomosti o nedostavení sa jeho klienta na predmetný výsluch, sa dostavil k predmetnému výsluchu, nemožno podľa súdu prvej inštancie považovať za účelne vynaložené trovy obhajoby. Naopak o nehospodárnosti týchto trov svedčí aj skutočnosť, že obhajca mal a mohol predmetný list doručiť vyšetrovatelke už dňa 23. 09. 2009, kedy sa dostavil na výsluch svedkyne, resp. nič mu nebránilo o skutočnostiach uvedených v liste informovať vyšetrovatelku aj iným spôsobom (telefonicky, faxom, poštou), k čomu nakoniec aj došlo, keď vyšetrovatelke bol list, ktorý osobne doniesla aj koncipientka obhajcu, doručený faxom ešte dňa 23. 09. 2009. Za účasť obhajcu na hlavnom pojednávaní konanom dňa 19. 04. 2013 v čase od 09.00 do 09.50 hod. súd prvej inštancie priznal žalobcovi odmenu podľa § 14 ods. 5 vyhl. č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom k 19. 04. 2013 len vo výške 1/4, nakoľko zo zápisnice o predmetnom pojednávaní vyplynulo, že toto bolo z dôvodu technickej poruchy na nahrávacom zariadení odročené bez prejednávania. Vo zvyšnej časti bola podľa súdu prvej inštancie obhajcom uplatnená odmena vyúčtovaná správne a v súlade s vyhl. č. 655/2004 Z. z.

8. Vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu súd prvej inštancie uviedol, že aj napriek zjavnej snahe žalobcu o extenzívne sankcionovanie väčšiny trestnoprávných procesných úkonov, bezpodmienečne naviazanej na výsledok trestného konania, zotrval na vyššie zdôvodnenom právnom názore, v zmysle ktorého právny základ nároku sa v danej veci opiera o nezákonné rozhodnutie, konkrétne uznesenie o vznesení obvinenia, nezákonnosť ktorého vyplýva z právoplatného oslobodzujúceho rozhodnutia. Práve v priamej príčinnej súvislosti s týmto rozhodnutím iniciujúcim trestné konanie vedené voči konkrétnej osobe (žalobcovi), ktoré sa neskôr ukázalo ako *contra legem*, bol žalobca podrobený úkonom trestného konania a utrpel škodu tak v materiálnej ako aj nemateriálnej sfére. Žalovaná sa navyše v spore dôvodne bránila kvalifikovaným uplynutím času ako prekážkou súdnej vymáhateľnosti nároku žalovaného titulom žalobcom označených nesprávnych úradných postupov. Súd prvej inštancie uviedol, že vzhľadom na už zmienenú nezávislosť označených nesprávnych úradných postupov od výsledku trestného konania, keď aj v trestnom konaní skončenom právoplatným odsúdením obžalovaného, môže dôjsť k pochybeniam zakladajúcim nárok na odškodnenie titulom nesprávneho úradného postupu, nemohol prisvedčiť argumentácii žalobcu, ktorý neopodstatnene viaže začiatok plynutia premlčacej lehoty vo vzťahu k tomuto nároku na okamih právoplatnosti oslobodzujúceho súdneho rozhodnutia. Podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody titulom nesprávneho úradného postupu, ktorý je iným a samostatným odškodňovacím titulom podľa zák. č. 514/2003 Z. z., nie je zmena či zrušenie právoplatného rozhodnutia. Nárok uplatnený voči tomu-ktorému nesprávnemu úradnému postupu sa preto v zmysle § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. premlčí v lehote troch rokov od kedy sa poškodený dozvedel o škode. V danom prípade škoda mala byť žalobcovi podľa jeho vlastnej argumentácie spôsobená vydaním trestného rozkazu, jeho doručovaním poškodeným osobám, oboznámením poškodených osôb o podaní obžaloby, výsluchom žalobcu v prípravnom konaní vedenom pod nátlakom a v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku. V súlade s rímskoprávnou zásadou „*vigilantibus iura scripta sunt*“ (bdelym patrí právo) bol žalobca povinný uplatniť si nárok na náhradu škody titulom týchto postupov, ktoré považoval ako nesprávne, najneskôr v lehote troch rokov od uskutočnenia toho ktorého postupu. Nakoľko však všetky tieto označené procesné postupy boli nepochybne uskutočnené pred 03. 07. 2014, t. j. viac ako tri roky pred podaním žaloby v danej veci, márnym uplynutím času sa tieto premlčali.

9. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s právnym názorom žalobcu, že nárok na náhradu škody údajne spôsobenej nesprávnym úradným postupom vyšetrovatelky C.. T. pri výsluchu žalobcu vykonávanom pod nátlakom dňa 18. 01. 2008, si mohol uplatniť až po právoplatnom skončení trestného konania a takýto právny záver nie je možné vyvodiť ani zo žiadneho rozhodnutia, na ktoré žalobca poukazoval. Tento nesprávny úradný postup totiž nemá žiadnu spojitosť a závislosť od výsledku trestného konania a relevancia tohto škodového nároku je posudzovaná výlučne z pohľadu procesnoprávných predpisov a súladu s nimi, nie vo väzbe na záver o vine či nevine obvineného/obžalovaného. K nesprávnemu úradnému postupu pri výsluchu svedka či obvineného totiž môže dôjsť aj v konaní skončenom právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím. K rovnakým záverom o právnej bezvýznamnosti okamihu zrušenia nezákonného rozhodnutia pri posudzovaní premlčania nároku na náhradu škody titulom nesprávneho úradného postupu dospel aj ÚS SR v uznesení zo dňa 15. 12. 2016, SP. zn. II. ÚS 907/2016.

Odhliadnuc od kvalifikovaného uplynutia času, ktoré je prekážkou pre posudzovanie dôvodnosti nárokov titulom nesprávneho úradného postupu, súd prvej inštancie zdôraznil, že ako nesprávny úradný postup, v príčinnej súvislosti s ktorým by malo dôjsť k vzniku tvrdenej ujmy, neidentifikoval vydanie trestného rozkazu samosudcom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 17. 09. 2010, SP. zn. 6T/52/2010. Súd prvej inštancie bol toho názoru, že samotné vydanie trestného rozkazu nezakladá vo väzbe na následné oslobodenie spod obžaloby právny titul zakladajúci žalobcovi nárok na náhradu škody. Žalobca nepreukázal, že by mu škoda vznikla v súvislosti s vydaným trestným rozkazom, ktorý bol ex lege zrušený v dôsledku podania odporu a nadväzujúceho prednesu obžaloby na hlavnom pojednávaní, a to nielen vzhľadom k tomu, že sa jednalo o neprávoplatné trestné rozhodnutie vydané po, tomu predchádzajúcom trestnom stíhaní (čo vylučuje možnosť jeho kvalifikácie ako nezákonného rozhodnutia v zmysle § 6 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z.), ale aj vo vzťahu k absencii preukázania vzniku škody žalobcovi v priamej a bezprostrednej príčinnej súvislosti práve s vydaním trestného rozkazu. Súd prvej inštancie poukázal na to, že meritórnemu prejednaniu obžaloby nemuselo predchádzať vydanie trestného rozkazu a ako vyplynulo z vykonaného dokazovania poškodení mali o trestnom stíhaní vedomosť už v prípravnom konaní, žalobca nepreukazoval a nepreukázal či a aký vplyv malo na vznik nemajetkovej ujmy samotné vydanie trestného rozkazu a ako sa toto dostalo do povedomia širšieho okolia, resp. osôb, vo vzťahu ku ktorým by došlo k vzniku či zväčšeniu nemajetkovej ujmy v rozsahu priznávajúcim nárok na odškodnenie. Za nesprávny úradný postup nie je možné považovať činnosť, ktorej výsledkom je rozhodnutie, ako to bolo v danom prípade. Pokiaľ sa nesprávny úradný postup premietne do vydania rozhodnutia, je konzumovaný rozhodovacou činnosťou, ktorá v danom prípade nenapĺňa atribúty nezákonného rozhodnutia podľa § 6 zák. č. 514/2003 Z. z. Rovnako Najvyšší súd SR v rozsudku zo dňa 31. 05. 2011, sp. zn. 6Cdo/115/2010 dospel k záveru, že ak orgán štátu zisťuje podmienky a predpoklady pre vydanie rozhodnutia, za týmto účelom zhromažďuje podklady (dôkazy), hodnotí zistené skutočnosti, tieto právne posudzuje a podobne, ide o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutia, keď prípadné vady či nesprávosti pri zisťovaní podkladov a pri ich posudzovaní sa potom prejavujú práve v obsahu rozhodnutia a z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu môžu byť hodnotené len ako nezákonné rozhodnutie. Inak povedané za nesprávny úradný postup nemožno považovať pochybenie a nedostatky spočívajúce v tom, že štátny orgán pred svojím rozhodnutím nesprávne vyhodnotil podmienky pre jeho vydanie, a že v dôsledku toho ním vydané rozhodnutie je nesprávne a nemalo byť vydané, prípadne, že malo byť vydané v inej podobe či za iných okolností (obdobne rozsudok NS SR zo dňa 03. 10. 2011, sp. zn. 6Cdo/250/2010, uznesenie ÚS SR zo dňa 04. 04. 2012, sp. zn. IV. ÚS 170/2012). Nesprávny úradný postup je samostatný odškodňovací právny titul podľa zák. č. 514/2003 Z. z., pre vznik a hodnotenie ktorého sú stanovené osobitné zákonné podmienky (§ 9) a na rozdiel od nezákonného rozhodnutia (pod ktoré vydanie neprávoplatného trestného rozkazu zrušeného podaním odporu a prednesom obžaloby nemožno subsumovať) jeho existencia nie je závislá od výsledku trestného konania. V danom prípade však až na základe právoplatného oslobodzujúceho rozhodnutia bolo možné hodnotiť vydanie trestného rozkazu v zmysle žalobnej argumentácie ako nezákonné. Navyiac priznaniu akéhokoľvek odškodnenia titulom nesprávneho úradného postupu založeného vydaním trestného rozkazu, bráni aj dôvodne vznesená námietka premlčania.

10. Vo vzťahu k namietaniu neprimeranej dĺžky trestného konania súd prvej inštancie poukázal na to, že sám žalobca si je nepochybne vedomý nesplnenia podmienok pre konštatovanie nesprávneho úradného postupu v zmysle § 9 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z. z. v podobe zbytočných prietáhov v konaní, keď sám argumentuje tým, že pokiaľ poukazuje na neprimeranú dĺžku trestného konania, nenamieta tým zbytočné prietahy v konaní. Súd prvej inštancie uviedol, že prietahy v konaní predstavujú trvajúci stav, ktorý končí vydaním právoplatného rozhodnutia, kedy sa odstráni stav právnej neistoty, okamih ktorý je rozhodujúci aj z pohľadu určenia znenia zák. č. 514/2003 Z. z. rozhodujúceho pre posúdenie tohto nároku (v danom prípade 29. 05. 2014). Zák. č. 514/2003 Z. z. účinný k 29. 05. 2014 pritom v § 9 ods. 2 stanovoval ako podmienku pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v zbytočných prietahoch v konaní ich pozitívne konštatovanie vo výsledku prešetrenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy v konaní, právoplatného disciplinárneho rozhodnutia, či rozhodnutia ESEP alebo Ústavného súdu SR, čo v danom konaní žalobca netvrdil a nepreukázal. Súd prvej inštancie sa stotožnil so žalobcom pokiaľ tvrdil, že neprimeraná dĺžka konania je jedným z možných determinantov ovplyvňujúcich výšku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným trestným stíhaním. Súd prvej inštancie preto dĺžku trestného konania a jej vplyv na nemajetkovú ujmu žalobcu vyhodnocoval pri posudzovaní uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy titulom nezákonného rozhodnutia. Pokiaľ žalobca nesprávny úradný postup videl aj v predvolávaní a vypočúvaní svedkov v rámci prípravného konania, ktorí podľa neho nemali a nemohli mať vedomosť o skutku, pre

ktorý bol trestne stíhaný, tejto argumentácii súd prvej inštancie nepriznal právnu relevanciu. Uviedol, že orgány činné v trestnom konaní sú povinné v súlade s vyšetrovacou zásadou náležite objasňovať skutočnosti nasvedčujúce spáchaniu trestného činu a zisteniu jeho páchatel'a. V rámci prešetrovacej činnosti v prípravnom konaní nemôžu vychádzať zo subjektívneho presvedčenia či dedukcie, či tenktorý svedok disponuje alebo nedisponuje informáciami relevantnými pre rozhodnutie veci a predvídať výsledok vykonaného dokazovania. Náležité objasňovanie trestných činov je vo verejnom záujme a nadobúda osobitý význam aj z pohľadu trestnoprávnej zásady in dubio v pro reo. Výsluch svedkov je dôkazný prostriedok, ktorý môže osvedčiť skutočnosti tak v neprospech, ako aj v prospech obvineného a len samotná skutočnosť, že vykonaním toho-ktorého dôkazného prostriedku sa nepodarilo zistiť relevantné skutočnosti, sama o sebe nevedie k záveru o kolízii postupu pri zabezpečovaní dôkazov a objasňovaní skutkového stavu s ustanoveniami a účelom Trestného poriadku vyjadreným v § 1 v spojení s realizáciou zásady uvedenej v § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Rovnako len samotná skutočnosť, že poškodení nemali vedomosť o skutku, sama o sebe neznamená, že im neprislúcha v intenciách Trestného poriadku postavenie poškodených. Z definície poškodeného v § 46 ods. 1 Trestného poriadku priamo vyplýva, že pre postavenie poškodeného stačí ohrozenie jeho práv a záujmov, ochranu ktorým zabezpečuje trestné právo a prostriedky trestnoprávnej represie. Z pohľadu nesprávneho úradného postupu je celkom irelevantná tiež argumentácia žalobcu, že sa mohol vzbudiť dojem o spôsobení škody poškodeným značného rozsahu. Z uvedených dôvodov, kedy žalovaná účinne a dôvodne podľa súdu prvej inštancie uplatnila námietku premičania všetkých žalobcom označených nesprávnych úradných postupov orgánov činných v trestnom konaní a súdu (ktoré súd zhodne s obranou ani nevzhladol ako v rozpore s procesnými ustanoveniami Trestného poriadku), súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie výsluchom vyšetrovateľky C.. T. a tiež oboznámením zvukového záznamu z výsluchu žalobcu.

11. Súd prvej inštancie za dôvodný považoval nárok na úrok z omeškania s náhradou skutočnej škody, kedy žalovaná mala zákonom stanovenú 6-mesačnú lehotu pre rozhodnutie o žiadosti žalobcu na náhradu škody, ktorá jej bola doručená dňa 29. 04. 2017, t. j. najneskôr márnym uplynutím tejto lehoty by sa dostala do omeškania s náhradou skutočnej škody. V danom prípade sa žalovaná do omeškania dostala dňa 18. 08. 2017, kedy žalobcovi preukázateľne oznámila, že jeho nárok neuspokojí, čo vyplýva z doručky Generálnej prokuratúry SR pripojenej k odpovedi na žiadosť žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Žalobcovi preto súd prvej inštancie priznal úrok z omeškania vo výške 5 % zo sumy 2.026,90 eur pripadajúcej na priznanú náhradu trov obhajoby od 18. 08. 2017 do zaplatenia a vo zvyšnej časti žalovaného príslušenstva žalobu ako nedôvodnú zamietol. Podľa súdu prvej inštancie žalobca splatnosť pohľadávky nesprávne odvodzuje od okamihu doručenia odpovede Ministerstva spravodlivosti SR (03. 07. 2017), ktorým mu bolo oznámené len postúpenie žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody Generálnej prokuratúre SR, ako príslušnému štátnemu orgánu pre prejednanie jeho žiadosti. Súd prvej inštancie nepriznal od dňa 03.07.2017 ani úrok z omeškania vo vzťahu k peňažnej satisfakcii za nemajetkovú ujmu žalobcu, nakoľko v zmysle ustálenej súdnej praxe (vid' napr. rozhodnutie NS SR zo dňa 14.03. 2012, SP. zn. 6Cdo/185/2011) povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba splatnosti. Vzhľadom na vyššie uvedené zdôvodnenie súd prvej inštancie v časti, v ktorej vyhodnotil žalobu ako dôvodnú v jednotlivých nárokoch, tejto vyhovel a vo zvyšku ju zamietol tak ako je to uvedené v bode 1 tohto odôvodnenia. O náhrade trov konania súd prvej inštancie rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 2 a § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj CSP) a zohľadnil mieru úspechu sporových strán.

12. Proti rozsudku podali žalobca a žalovaná odvolanie.

13.1. Žalobca sa odvolal v časti a v rozsahu určenia okamihu omeškania pri skutočnej škode a pri nemajetkovej ujme (prvý výrok), v časti zamietnutia žaloby vo zvyšnej časti (druhý výrok) a v závislom výroku o nároku na náhradu trov konania o zaplatenie trov obhajoby v rozsahu 100% (tretí výrok). Súdu prvej inštancie vytyka, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Podľa žalobcu je napadnuté rozhodnutie vo viacerých častiach nezrozumiteľné, rozporuplné a zmätočné, a nie je riadne a dostatočne odôvodnené. Žalobca poukázal na to, že žalovaná neuviedla, ktoré konkrétne úkony právnych služieb boli podľa jej názoru uskutočnené neúčelne a preto nebolo množné na námietku žalovanej prednesenej v tomto smere primerane reagovať. Z výsledku predmetného trestného konania je podľa žalobcu zrejmé, že úkony právnych služieb, ktoré žalobcovi v trestnom konaní poskytol jeho obhajca, prispeli

k oslobodeniu žalobcu spod obžaloby, a teda nepochybne naplnili účel poskytovania právnej pomoci (obhajoby) v trestnom konaní predpokladaný v Trestnom poriadku či v zákone o advokácii. Žalobca tvrdí, že pri uplatnení náhrady trov obhajoby ako náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. súd v kompenzačnom konaní nie je oprávnený posudzovať účelnosť vynaložených trov obhajoby. V tejto súvislosti poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 754/2016 zo dňa 24. januára 2017. Neexistujú skutkové ani právne dôvody, aby sa súd prvej inštancie v tomto kompenzačnom konaní v tejto otázke (posudzovania nároku na náhradu trov obhajoby ako skutočnej škody) odchyľil od svojho predchádzajúceho rozhodnutia v obdobnej veci, potvrdeného odvolacím súdom aj Ústavným súdom Slovenskej republiky. Žalobca argumentuje, že nielen z výsledku predmetného trestného konania, ale aj z obsahu predmetného trestného spisu je celkom nepochybne, že advokát I. E. C. žalobcovi riadne poskytol právne služby súvisiace s obhajobou žalobcu v trestnom konaní, tieto si po skončení trestného konania riadnym spôsobom vyúčtoval a žalobca mu tieto trovy obhajoby riadnym spôsobom uhradil. Úhradou trov obhajoby žalobcovi vznikla skutočná škoda, keďže sa jeho majetok zmenšil v príčinnej súvislosti s vydaním nezákonného rozhodnutia (nezákonného uznesenia o vznesení obvinenia). Uplatnený nárok žalobcu na náhradu škody je dôvodný, keďže náklady konania vedúce k oslobodeniu žalobcu spod obžaloby sú v príčinnej súvislosti s týmto nezákonným rozhodnutím a boli rozhodne z hľadiska právneho štátu primeraným a nutným krokom k dosiahnutiu spravodlivosti. Žalobca namietá, že súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku opomenul uviesť čo len jedno rozhodnutie z „dlhodobej súdnej praxe“, na ktorú sa v tejto súvislosti odvoláva. Konštatovanie súdu prvej inštancie podľa žalobcu vyznieva nezrozumiteľne a zmätočne, keďže žalobca svojmu obhajcovi uhradil tarifnú odmenu, nie „neprimeranú dohodnutú zmluvnú odmenu“. Súd prvej inštancie nevysvetlil, ako by zo strany žalobcu (poškodeného) „mohlo dôjsť k neprípustnému obohacovaniu“, ak vyúčtované trovy obhajoby (tarifnú odmenu) uhradil svojmu obhajcovi. Ich úhradou žalobcovi vznikla skutočná škoda, keďže sa v zmysle citovaného nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 754/2016 z 24. januára 2017 jeho majetok „zmenšil v príčinnej súvislosti s vydaním nezákonného rozhodnutia. Priznanie náhrady uhradených trov obhajoby v kompenzačnom konaní ako skutočnej škody je pritom súčasťou ustálenej judikatúry súdov Slovenskej republiky (napríklad rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky SP. zn. 1Cdo/55/93 z 28. júna 1993, R 70/1994; rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky SP. zn. 3Cdo/194/2010 z 30. marca 2011). Žalobca argumentuje, že súd prvej inštancie tvrdí, že bol povinný ex offio preskúmať účelnosť uhradených trov obhajoby, pričom len všeobecne konštatuje, že „opačný záver nemožno vyvodiť ani z nálezu sp. zn. III. ÚS 754/2006 zo dňa 24. 01. 2017, čo ale nemožno považovať za riadne odôvodnenie rozhodnutia, keďže je v zrejmom rozpore s citovaným nálezom ústavného súdu. Namietaný postup súdu je tiež podľa žalobcu v rozpore so zákazom retroaktivity právnych noriem, čo vyplýva napríklad z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky SP. zn. 7Cdo/262/2015 zo 16. marca 2016. Nepriznanie uhradenej náhrady trov obhajoby (tarifnej odmeny) žalobcovi v plnej výške je tiež v zrejmom rozpore s princípom spravodlivosti, keďže trovy obhajoby vynaložil v príčinnej súvislosti s ochranou svojich práv a oprávnených záujmov proti zjavne nezákonnému (svojvoľnému) trestnému stíhaniu. Nepriznaním náhrady trov obhajoby v plnej výške žalobcovi vznikne majetková ujma, a to v prospech štátu, ktorý nedôvodné trestné stíhanie jeho osoby zavinil.

13.2. Žalobca ďalej poukázal na to, že z obsahu predmetného trestného spisu je zrejmé, že proti nezákonným rozhodnutiam a nesprávnemu úradnému postupu orgánov činných v trestnom konaní trvajúcom viac než sedem rokov podal značné množstvo sťažností, námietok, podnetov a iných podaní pričom zároveň orgánom činným v trestnom konaní poskytoval maximálnu súčinnosť v trestnom konaní. Keďže tento čas (niekoľko stoviek hodín bol spotrebovaný v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodovaním a postupom orgánov verejnej moci Slovenskej republiky, ide o majetkovú ujmu, ktorá zakladá jeho nárok ako poškodeného na náhradu škody (R 71/1971). Žalobca argumentuje, že v stanovisku zo dňa 07.03. 2018 v tejto súvislosti zdôraznil, že nebyť predmetného nezákonného trestného konania, nemusel by ochrane svojich práv a oprávnených záujmov venovať také značné množstvo času na úkor svojho súkromia a pracovných povinností. Čas venovaný ochrane svojich práv a oprávnených záujmov v predmetnom trestnom konaní teda nepochybne pre neho predstavuje ujmu, ktorú mu spôsobil štát (orgány verejnej moci) v príčinnej súvislosti s nezákonným trestným konaním. Úzke vymedzenie rozsahu škody podľa názoru žalobcu nemožno aplikovať pri náhrade škody spôsobenej výkonom verejnej moci podľa článku 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a článku 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd. Náhrada škody má v tomto prípade výslovný ústavnoprávny základ, v kompenzačnom konaní by súdy mali pri posudzovaní uplatneného nároku vychádzať z článku 41 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý náhradu ujmy za porušenie základného práva

vymedzuje ako „spravodlivé zadosťučinenie“, teda v širšom rozsahu, pokiaľ ide o majetkovú zložku tohoto pojmu, ako Občiansky zákonník. Žalobca uviedol, že podľa nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 25/2011 zo dňa 24.03. 2011 je zmyslom a účelom zákona č. 514/2003 Z. z. stanoviť v súlade s čl. 46 ods. 3 Ústavy SR podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom, a to spôsobom, ktorý umožňuje odškodniť všetky prípady, v ktorých bola poškodenému spôsobená škoda takým rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorý sa neskôr ukázal ako nezákonný. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 zo dňa 18. 08. 2010 (obdobne aj v uznesení sp. zn 4 Cdo 183/2009 zo dňa 30.11.2009) konštatoval, že z hľadiska výkladu teleologického, vychádzajúceho zo zmyslu a účelu právneho predpisu, ktorým je v prípade uvedeného zákona ochrana základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy SR, nemožno lipnúť na formálnom zrušení (zmene) tvrdeného nezákonného rozhodnutia, ale je potrebné splnenie tejto podmienky vykladať extenzívne. Za ústavne konformný treba preto považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť. Žalobca poukázal na závery Ústavného súdu ČR vyslovené v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 245/98 zo dňa 22. 09 1999 a sp. zn. I. ÚS 125/99 zo dňa 15. 04. 2003 ako aj na záver vyslovený Ústavným súdom Slovenskej republiky v náleze sp. zn. I. ÚS 255/2010, podľa ktorého Ústavný súd a rovnako aj Európsky súd pre ľudské práva vo svojej konštantnej judikatúre opakovane zdôraznili, že ústava, ako aj dohovor, chránia nie teoretické a iluzórne práva st'ážovateľov, ale práva konkrétne a účinné, teda práva, ktorých sa dá reálne domáhať, a nie práva, ktoré majú v praxi iba iluzórnu povahu a iluzórne účinky (napr. aj I. ÚS 5/02, I. ÚS 350/08). V nadväznosti na uvedené, skutkový a právny stav veci sa objektívne javí byť správne a spravodlivé, aby súd žalobcovi priznal náhradu škody aj za čas, ktorý venoval ochrane svojich práv a oprávnených záujmov v príčinnej súvislosti s nezákonným trestným stíhaním. Žalobca poukázal na výpoveď svedkyne, z ktorej vyplynulo, že enormné množstvo času, ktoré žalobca venoval ochrane svojich práv a oprávnených záujmov v súvislosti s predmetným nezákonným trestným konaním, malo negatívne dopady na činnosť advokátskej kancelárie aj rodinný život žalobcu. Z vykonaného dokazovania je teda podľa žalobcu zrejmé, že spotrebovaný čas, ktorý žalobca dôvodne venoval na svoju ochranu proti nezákonnému trestnému stíhaniu, sa negatívne prejavil v jeho osobnom aj pracovnom živote, čím mu v príčinnej súvislosti s nezákonným trestným stíhaním vznikla značná majetková aj nemajetková ujma. Keďže sa však negatívne dopady „straty času“ nedajú „prostredníctvom objektívnych veličín kvantifikovať, bolo povinnosťou súdu prvej inštancie, zohľadniť nepriaznivé dopady značného množstva času spotrebovaného žalobcom na ochranu svojich práv pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy, čo však súd prvej inštancie neurobil. Žalobca preto tvrdí, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

13.3. Žalobca ďalej namieta, že z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie nie je zrejmé, prečo na jednej strane uvádza, že svedkyňa „hodnoverne opisuje senzitívne prežívanie trestného stíhania žalobcom a jeho zásah aj do profesijnej kariéry a dobrého mena“, resp. že dôveryhodne a úprimne opísala vplyv trestného stíhania na osobný život žalobcu a trestné stíhanie sa premietlo aj do vzťahov v súkromí“, ale zároveň v rozpore s uvedeným konštatuje, že trestné stíhanie „nevedlo k deštrukcii vzťahov a nepodarilo sa preukázať „vplyv trestného stíhania na vzťahy žalobcu s ostatnými príbuznými či osobami z profesijného života. Z výpovede svedkyne pritom vyplýva, že trestné stíhanie žalobcu má veľmi negatívny dopad na jeho vzťah s bratom a matka žalobcu mala z trestného stíhania svojho syna dlhší čas trauma a doteraz na tieto udalosti spomína. Žalobca tvrdí, že z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vôbec nie je zrejmé, prečo niektoré skutkové tvrdenia uvádzané svedkyňou v jej výpovedi vyhodnotil ako hodnoverné a preukázané, iné zas za nepreukázané. Rozsudok v tejto časti vyznieva podľa žalobcu nezrozumiteľne a zmätočne. Negatívne dopady trestného stíhania žalobcu na jeho rodičov celkom jasne vyplývajú aj z obsahu listinného dôkazu, listu písaného otcom žalobcu, ktorý súd prvej inštancie opomenul vyhodnotiť a prípadne zohľadniť pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy. Súd prvej inštancie nevysvetlil prečo neprihliadal na negatívny vplyv trestného stíhania na blízke osoby žalobcu a tento primerane nezohľadnil pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Nezrozumiteľne vyznieva podľa žalobcu aj spôsob, akým súd prvej inštancie dospel k samotnému určeniu výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Žalobca poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 754/2016 zo dňa 24. 1. 2017 v ktorom ústavný súd uviedol, že „stanoviť presnou

sumou výšky náhrady nemajetkovej ujmy za deň či mesiac trvania väzby alebo vedenia trestného stíhania vopred pre všetky prípady nie je možné, pretože primeranosť výšky náhrady nemajetkovej ujmy musí zohľadňovať vždy osobitné okolnosti prípadu, ktorých rozmanitosť nemožno vopred postihnúť. Rovnako tak nie je možné ani mechanicky prevziať závery rozhodovacej praxe súdov iných štátov či Európskeho súdu pre ľudské práva, a to najmä s ohľadom na odlišnosť životnej úrovne v jednotlivých štátoch, ktorá rovnako tak musí byť zohľadnená, pokiaľ priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy má zodpovedať predstávam spravodlivosti a slušnosti v danom čase a na danom mieste. Ani to však neznamená, že takúto rozhodovaciu prax týchto orgánov by nebolo na mieste nezohľadniť. V každom prípade však pokiaľ vo veci sťažovateľky, v ktorej trestné stíhanie žalobcu trvalo takmer 55 mesiacov a väzba takmer tri mesiace, bola žalobcovi priznaná celková náhrada nemajetkovej ujmy vo výške 35 000 eur, už len napríklad s odkazom na rozhodovaciu prax všeobecných súdov v Českej republike (rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 2357/2010 zo dňa 11. januára 2012, uverejnený v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk Najvyššieho súdu Českej republiky, zošit Č. 4/2012, pod R 52/2012, s. 327 a nasl., ako aj v ňom uvedená široká komparácia rozhodovacej praxe Európskeho súdu pre ľudské práva a súdov iných európskych štátov), ktoré nepovažujú za neprimerané odškodnenie väzby vo výške 1 000 eur za mesiac jej trvania, nemožno považovať odškodnenie zostávajúcich 52 mesiacov trvania trestného stíhania sumou 620 eur za mesiac trvania trestného stíhania za neadekvátne. Na základe uvedeného žalobca tvrdí, že ak je podľa ústavného súdu náhrada nemajetkovej ujmy 620 eur za mesiac trvania nezákonného trestného stíhania (7.440 eur za rok) celkom primeraná, potom je logické, že „bežne priznávanou sumou za jeden rok trestného stíhania“ objektívne nemôže byť suma 1.000 eur, ako to bez riadneho odôvodnenia a nepresvedčivo konštatuje súd prvej inštancie. Vzhľadom na uvedené sa žalobcovi určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy súdom prvej inštancie javí byť neprimerane nízke a odporujúce tiež princípu spravodlivosti. Žalobca ďalej tvrdí, že súd prvej inštancie pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy zohľadňoval aj „odškodňovania priznávané obetiam trestných činov“, hoci zároveň uznal, že táto limitácia bola do zákona č. 514/2003 Z. z. vnesená novelou č. 412/2012 Z. z. až s účinnosťou od 01. 01. 2013. Tento postup súdu prvej inštancie podľa žalobcu nemožno označiť za správny a ústavne konformný. Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení sp. zn. 7 Cdo 262/2015 v tejto súvislosti uviedol že k definujúcim znakom právneho štátu patrí aj zákaz retroaktivity právnych noriem, ktorý je významnou demokratickou zárukou ochrany práv a právnej istoty (Pl. ÚS 16/95). Právo poškodeného na náhradu škody (nemajetkovej ujmy) vzniká momentom vydania nezákonného rozhodnutia, vzatia do väzby, či zbytočnými prieťahmi v konaní, bez ohľadu na to, že žalovateľným nárokom sa stáva až po splnení ďalších podmienok (napr. oslobodenie obžalovaného). Preto aplikovať ustanovenie § 17 v zmysle tejto novely (zákon č. 412/2012 Z. z.) na prípady, keď uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané pred 1. januárom 2013 (uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané 30. novembra 1999), by znamenalo pripustiť, že hoci v čase pred nadobudnutím účinnosti novely vzniklo poškodenému právo na náhradu nemajetkovej ujmy vo vyššej výške, toto jeho právo v časti prevyšujúcej horný limit zavedený novelou (zákon č. 412/2012 Z. z.) zaniklo dňom jej účinnosti. Takýto prístup by popieral nielen princíp úplného odškodnenia, ale spôsoboval by aj neprípustné odňatie už existujúceho práva, zásah do legítimnej nádeje poškodeného na satisfakciu, a bol by aj porušením zákazu retroaktivity. Je preto potrebné uviesť, že krajský súd svojim rozhodnutím (bez akéhokoľvek bližšieho zdôvodnenia prečo) popiera navrhovateľovi princíp úplného odškodnenia na satisfakciu, neprípustné odňal navrhovateľovi už existujúce právo a tým porušil aj zákaz retroaktivity. V súvislosti s odvolacou námietkou k výške priznanej nemajetkovej ujmy poukázal žalobca na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 754/2016 zo dňa 24.01. 2017, stanovisko občianskoprávneho a obchodného kolégia Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. Cpjn 206/2010 zo dňa 13. 04. 2010 a rozhodnutie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. I. ÚS 1568/09 zo dňa 06.03.2012. Žalobca tvrdí, že pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy je nevyhnutné vždy vychádzať z jednotlivých okolností konkrétneho prípadu, ktoré však dokáže posúdiť iba nezávislý súd, nie zákonodarca. Tým, že zákonodarca ustanovil maximálnu výšku náhrady nemajetkovej ujmy, neprimeraným spôsobom obmedzil základné právo na náhradu škody podľa článku 46 ods. 3 ústavy a zároveň v rozpore s princípom legality (článok 2 ods. 2 ústavy) a princípom del'by moci zasiahol do pôsobnosti všeobecných súdov (článok 142 ods. 1 Ústavy). Predmetné ustanovenie zákona (S 17 ods. 4) je z uvedených dôvodov potrebné podľa žalobcu interpretovať a aplikovať ústavne konformným spôsobom v súlade s článkom 152 ods. 4 a článkom 154c ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, t. j. na ustanovený legislatívny horný limit pri rozhodovaní o náhrade nemajetkovej ujmy neprihliadať. Žalobca poukázal na to, že z judikatúry (označil rozhodnutia Najvyššieho súdu SR a Ústavného súdu SR) je zrejmé, že pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je súd povinný skúmať aj prípadné subjektívne okolnosti na strane žalovaného, t. j. či žalovaný ujmu spôsobil zavinene,

predovšetkým s úmyslom alebo dokonca so zlým úmyslom, prípadne svojou nedbanlivosťou, čo možno aplikovať aj v predmetnej veci žalobcu. Hoci zodpovednosť štátu za nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je založená na objektívnom princípe, posúdenie otázky zavinenia (úmyslu, nedbanlivosti) pri vydávaní nezákonného rozhodnutia či nesprávnom úradnom postupe zo strany konkrétnych osôb konajúcich v mene orgánu verejnej moci má právny význam pri určovaní náhrady majetkovej a najmä nemajetkovej ujmy, keďže súd je podľa § 17 ods. 3 písm. b) zákona č. 514/2003 Z. z. povinný prihliadať na okolnosti, za ktorých k nemajetkovej ujme došlo. Žalobca tvrdí, že viacero skutkových okolností, na ktoré v konaní opakovane poukázal, nasvedčuje tomu, že orgány činné v trestnom konaní začali a viedli proti nemu trestné stíhanie nie z hrubej nedbanlivosti, ale so zlým úmyslom ho zdiskreditovať a spôsobiť mu čo najväčšiu majetkovú a nemajetkovú ujmu, čím zneužili zverenú štátnu moc na presadenie záujmov zločineckej skupiny. Na túto skutočnosť žalobca upozornil už pri svojom prvom výsluchu v trestnom konaní dňa 10. 01. 2008 a v následných podaniach. Celkom zjavnú nedôvodnosť až absurdnosť trestného stíhania žalobcu totiž nemožno logicky a objektívne inak vysvetliť, a to aj s ohľadom na skutočnosti, ktoré v ostatných rokoch prenikajú na verejnosť, konkrétne o dlhodobom fungovaní organizovanej skupiny okolo W. L. J. (osoby zainteresovanej na tunelovaní spoločnosti WOOD - Šľachtiteľská stanica Radošina spol. s r. o.) a jeho mimoriadnom vplyve na zložky polície a prokuratúry.

13.4. Žalobca ďalej argumentuje, že pre naplnenie zmyslu a účelu základného práva na náhradu škody spôsobenú výkonom verejnej moci podľa článku 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a článku 36 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd nie je rozhodujúce, akým spôsobom, resp. na základe ktorého zodpovednostného titulu (nezákonné rozhodnutie alebo nezákonný úradný postup) je vadný postup štátu poškodenej osobe kompenzovaný. Už v žalobe uviedol, že ak sa samotné trestné stíhanie ukáže ako nedôvodné, platí tento záver pre všetky úkony a inštitúty, ktoré sa k trestnému stíhaniu viazali. Je totiž podľa žalobcu potrebné vychádzať z toho, že nebyť samotného trestného stíhania, nebol by jednotlivec podrobený povinnosti znášať jednotlivé procesné úkony či uplatnenie obmedzujúcich inštitútov (nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. II. ÚS 590/08 zo 17. júna 2008; zhodne aj rozsudok veľkého senátu Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 31 Cdo 3916/2008 z 11. mája 2011). Prísne rozlišovanie medzi nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom podľa žalobcu nemá tiež opodstatnenie z dôvodu, že právny poriadok Slovenskej republiky neobsahuje legálne definície týchto pojmov. Konštatovanie súdu prvej inštancie, že škoda spôsobená v dôsledku nesprávneho úradného postupu „musí byť“ vyvolaná inou ako rozhodovacou činnosťou, resp. že za nesprávny úradný postup nie je možné považovať činnosť, ktorej výsledkom je rozhodnutie, ako to bolo v danom prípade, vyznieva podľa žalobcu nielen nelogicky, ale ani nemá oporu v ustálenej judikatúre najvyšších súdnych autorít. Z ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcej sa neprimeranej dĺžky trestného konania vyplýva, že dĺžka trestného konania trvajúca viac než 5 rokov sa obvykle považuje za neprimeranú, porušujúcu právo dotknutej osoby na prerokovanie veci v primeranej lehote garantovanej článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Dĺžka trestného konania trvajúca viac než 7 rokov je v zmysle ustálenej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v zásade vždy neprimeraná. Žalobca v tejto súvislosti poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30 Cdo 958/2009 zo dňa 23.09.2010, sp. zn. 31 Cdo 1511/2020 zo dňa 09.09. 2020 a argumentuje aj rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 32/03. Žalobca uviedol, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že predmetné trestné konanie malo negatívne dopady na jeho osobný a profesijný život už pred formálnym vznesením obvinenia 27. 04. 2009, a to minimálne od 7. 11. 2007, kedy bol žalobca v súvislosti s predmetným trestným konaním bez právneho dôvodu nútený podrobiť sa úkonu miestneho zisťovania uskutočneného Daňovým úradom Bratislava IV na podnet polície. Následne bol žalobca nútený podrobiť sa úkonom výsluchu na polícii dňa 10. 01. 2008 a 10. 12. 2008, kde mu vyšetrovatelka oznámila, že hoci má formálne procesné postavenie svedka, v skutočnosti je podozrivou osobou. V príčinnej súvislosti s trestným konaním, ktoré Okresný súd Bratislava I aj Krajský súd v Bratislave označili za zjavne nedôvodné od samého začiatku, bola žalobcovi spôsobená značná nemajetková ujmu už pred formálnym vznesením obvinenia. Súd prvej inštancie mal preto na túto skutočnosť prihliadnuť pri určovaní výšky náhrady nemajetkovej ujmy, čo neurobil. Súd prvej inštancie pri určovaní náhrady nemajetkovej ujmy mal zohľadniť celkovú dĺžku trestného konania, resp. dĺžku trestného konania od 7. 11. 2007 (miestne zisťovanie daňového úradu) a nie od 27. 04. 2009 (vydanie uznesenia o vznesení obvinenia), a to nielen z titulu nezákonného rozhodnutia, ale aj samostatne ako nesprávny úradný postup.

13.5. Žalobca ďalej poukázal nato, že zvukový záznam z vyšetrovacieho úkonu potvrdzuje, že vyšetrovateľka na neho uskutočňovala neprimeraný nátlak a opakovane sa mu vyhrážala vznesením obvinenia, ak jej neodovzdá konkrétnu špecifikáciu poskytnutých právnych služieb, a to aj napriek tomu, že jej žalobca viackrát zdôraznil, že údaje, ktoré sú obsiahnuté v časovej špecifikácii poskytnutých právnych služieb majú dôverný charakter a teda sú predmetom mlčanlivosti, ktorá mu ako advokátovi vyplýva zo zákona o advokácii. Vyšetrovateľka v zjavnom rozpore s § 129 ods. 2 Trestného poriadku pod hrozbou vznesenia obvinenia dňa 10. 01. 2008 ho nútila ako svedka vypovedať o skutočnostiach, ktoré boli a stále sú pre neho ako advokáta predmetom mlčanlivosti podľa § 23 ods. 1 zákona o advokácii. Vzhľadom na v spore prednesený skutkový a právny stav veci bol namietaný postup vyšetrovateľky a prokurátora v zrejmom rozpore so zákonom, a teda nepochybne tento ich úradný postup možno podľa žalobcu označiť za nesprávny. Policajný orgán v prípravnom konaní a následne aj súd v konaní predvolali a vypočuli množstvo svedkov - poškodených (všetkých veriteľov, ktorí si v konkurznom konaní prihlásili svoje pohľadávky voči úpadcovi-spoločnosti WOOD- Šľachtiteľská stanica Radošina spol. s r. o. vedenom na Krajskom Súde v Bratislave pod sp. zn. 1K 116/04), hoci tieto osoby objektívne nemohli mať žiadne vedomosti o predmetnej veci, a predovšetkým objektívne nemohli mať postavenie poškodených, keďže konaním žalobcu (prihlásením pohľadávky za poskytnuté právne služby) týmito osobám objektívne žiadna škoda nevznikla. Žalobca uviedol, že z obsahu predmetného trestného spisu vyplýva, že išlo o desiatky fyzických osôb a právnických osôb. Prokurátor v obžalobe z 9. júla 2010 (podanej 14. júla 2010) navrhol týchto svedkov vypočuť aj v konaní pred súdom, hoci v obžalobe výslovne konštatuje, že tieto osoby o skutku nemajú žiadnu vedomosť. Prokurátor všetky tieto osoby písomne informoval aj o podaní obžaloby na žalobcu. Po (nezákonnom) vydaní trestného rozkazu súd zasielal trestný rozkaz všetkým týmto svedkom-poškodeným. Z obsahu zápisníc o pojednávaní vyplýva, že osoby boli označené za svedkov poškodených, čo aj vzhľadom na ich počet podľa žalobcu objektívne vyvoláva mylný dojem, že žalobca týmto osobám spôsobil značnú majetkovú ujmu. Žalobca tvrdí, že z hľadiska účelu trestného konania tieto úkony neboli vôbec nevyhnutné či potrebné. Ich jediným účelom bolo informovať čo najväčší okruh osôb o trestnom stíhaní žalobcu, diskreditovať ho a spôsobiť mu maximálnu možnú majetkovú a nemajetkovú ujmu. Medzi týmito osobami boli aj niektorí bývalí klienti žalobcu, viacerí právnikov, advokátov a bývalých študentov žalobcu, a tiež bývalý spolužiak žalobcu z Právnickej fakulty Univerzity Komenského v Bratislave. Žalobca preto poukazuje na to, že tieto zjavne zlomyseľné úkony zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdu vnímal mimoriadne citlivo, keďže poškodzovali jeho dobré meno a česť ako advokáta. Aj s ohľadom na výsledok trestného konania bol tento úradný postup orgánov verejnej moci nesprávny, odporujúci zákonu a objektívne spôsobilý žalobcovi privodiť značnú majetkovú, ale najmä nemajetkovú ujmu. Orgány činné v trestnom konaní pri jednotlivých úkonoch trestného konania, ktorými sa zasahuje do základných práv a slobôd, nesmú postupovať formalisticky a mechanicky, ale zdržanlivo a v súlade s princípom proporcionality. Žalobca tvrdí, že výsluch jednotlivých svedkov v prípravnom konaní aj v konaní pred súdom, zasielanie im uznesenia o vznesení obvinenia, obžaloby a trestného rozkazu, boli úkony trestného konania, možno formálne v súlade so znením zákona, ale v zrejmom rozpore so zmyslom a účelom Trestného poriadku. Tieto úkony neboli objektívne nevyhnutné ani potrebné na dosiahnutie účelu trestného konania a voči žalobcovi a jeho právam boli uskutočňované zjavne neproporcionálne, čím mu bola, celkom neodôvodnene spôsobená značná ujma na jeho právach. Preto žalobca namieta, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v tejto časti vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca ďalej namieta, že nezákonne v trestnom konaní postupovala nielen polícia a orgány prokuratúry všetkých stupňov, ale aj Okresný súd Bratislava I po podaní obžaloby Okresnou prokuratúrou Bratislava I, keď vydal trestný rozkaz, ktorým žalobcu odsúdil k trestu odňatia slobody v trvaní 2 roky, s podmieneným odložením na skúšobnú dobu v trvaní 5 rokov. Vydanie trestného rozkazu vo svetle skutkového a právneho stavu veci vyplývajúceho z obsahu trestného spisu, predovšetkým z následného oslobodzujúceho rozsudku okresného súdu a potvrdzujúceho uznesenia odvolacieho súdu, možno považovať za zjavne svojvoľné (arbitrárne) rozhodnutie, ktoré je v extrémnom rozpore s princípmi zákonnosti a spravodlivosti. Keďže išlo o neprávoplatné rozhodnutie, ktoré bolo na základe žalobcom podaného odporu zrušené, predmetný trestný rozkaz napína znaky nesprávneho úradného postupu. Tvrdenie súdu prvej inštancie, že „žalobca nepreukázal, že by mu škoda vznikla v súvislosti s vydaným trestným rozkazom respektíve, že „z vykonaného dokazovania poškodení mali o trestnom stíhaní vedomosť v prípravnom konaní, žalobca nepreukázal či a aký vplyv malo na vznik nemajetkovej ujmy samotné vydanie trestného rozkazu a ako sa toto dostalo do povedomia širšieho okolia, resp. osôb, vo vzťahu ku ktorým by došlo k vzniku či zväčšeniu nemajetkovej ujmy v rozsahu priznávajúcim nárok na odškodnenie“ je podľa žalobcu v zrejmom rozpore s vykonaným dokazovaním. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že súd zaslal trestný rozkaz všetkým poškodeným. Argumentácia súdu prvej inštancie, že poškodení mali vedomosť o trestnom stíhaní

žalobcu už z prípravného konania, a preto zaslanie trestného rozkazu poškodeným nemalo vplyv na nemajetkovú ujmu žalobcu, je podľa žalobcu nesprávna, keďže vydanie trestného rozkazu súdom má vyššiu váhu ako vydanie uznesenia o vznesení obvinenia, či podanie obžaloby, keďže z neho vyplýva výrazne vyšší stupeň pravdepodobnosti spáchania skutku, z ktorého bol žalobca obvinený (obžalovaný), a teda objektívne aj vyššia miera poškodenia povesti, dôveryhodnosti a dobrého mena žalobcu. Ak by si zákonný sudca v predmetnom trestnom konaní po podaní obžaloby prokurátorom riadnym a zodpovedným spôsobom preštudoval trestný spis, trestný rozkaz by nemohol nikdy vydať, čo je zrejme aj z obsahu oslobodzujúceho rozsudku. Trestné stíhanie by zastavil, prípadne by obžalobu odmietol a vrátil vec prokurátorovi z dôvodu závažných procesných chýb. Nedôvodným vydaním trestného rozkazu teda žalobcovi vznikla značná nemajetková ujma. Žalobca tvrdí, že predmetne trestné konanie možno označiť za nezákonné (svojvoľné) ako celok. Okrem oslobodzujúceho rozsudku, žiadny z postupov polície či prokuratúry nemožno označiť za správny či zákonný. Z obsahu odporu proti trestnému rozkazu a k nemu priložených listinných dôkazov je evidentné, že orgány činné v trestnom konaní sa v predmetnom trestnom konaní dopustili viacerých závažných pochybení, postupovali v rozpore s Trestným poriadkom a Ústavou Slovenskej republiky, svoje rozhodnutia a postupy odôvodnili skutkovými tvrdeniami, ktoré boli v zjavnom rozpore s viacerými dôkazmi nachádzajúcimi sa v trestnom spise, a preto trestné konanie ako celok možno označiť za svojvoľné (arbitrárne).

13.6. Žalobca ďalej poukázal na to, že námietka žalovanej o premlčaní všetkých uplatnených nárokov vyplývajúcich z titulu nesprávneho úradného postupu je nedôvodná. Uviedol, že z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 907/2016 zo dňa 15. 12. 2016 vyplýva, že pod pojmom dozvedieť sa o škode treba rozumieť vyžadovanie preukázanej vedomosti poškodeného o vzniknutej škode určitého druhu a rozsahu do takej miery, aby mohol svoj nárok uplatniť v žalobnom návrhu na súde. Pojem vedomosť o škode treba vysvetliť tak, že ide o vedomosť o škode (teda nie o protiprávnom úkone, či o škodnej udalosti), ale ako vedomosť o určitej majetkovej alebo nemajetkovej ujme určitého druhu a rozsahu, ktoré možno objektívne vyčíslieť v peniazoch do takej miery, aby poškodený mohol svoj nárok na náhradu škody uplatniť aj na súde. Ako v tejto súvislosti uviedol Krajský súd v Trenčíne v uznesení sp. zn. 17Co/133/05 zo dňa 22.11. 2005, princíp premlčania je v tomto prípade konštruovaný na subjektívnej vedomosti poškodeného. Rozhodujúce teda je to, aby sa preukázala vedomosť o škode, teda kedy sa poškodený dozvedel o vzniku škody určitého druhu a rozsahu do tej miery, aby mohol svoj nárok uplatniť (vyčíslieť) v návrhu na súde. V tejto súvislosti nepostačuje možnosť takejto vedomosti. Žalobca argumentuje, že si v tomto konaní uplatňuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla v príčinnej súvislosti s neprimeranou dĺžkou predmetného trestného konania, ktorý si objektívne mohol uplatniť až po tom, keď rozsudok Okresného súdu Bratislava I sp. zn. 6T 52/2010 zo dňa 21. 01. 2014, ktorým bol žalobca v celom rozsahu oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Bratislava I, nadobudol právoplatnosť, t. j. dňa 29. 05. 2014. Až v tomto momente sa žalobca dozvedel o celkovej dĺžke trestného konania, objektívne mohol namietať jeho neprimeranú dĺžku (porušenie základného práva na prerokovanie veci v primeranej lehote v zmysle článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) a svoj nárok na náhradu škody (nemajetkovej ujmy) uplatniť na súde v kompenzačnom konaní. Uvedený záver možno podľa žalobcu primerane aplikovať aj pri ostatných nárokoch uplatnených žalobcom v tomto súdnom konaní z titulu nesprávneho úradného postupu orgánov verejnej moci Slovenskej republiky v predmetnom trestnom konaní. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že ak sa samotné trestné stíhanie ukáže ako nedôvodné, platí tento záver pre všetky úkony a inštitúty, ktoré sa k trestnému stíhaniu viazali. Teda až keď sa predmetné trestné konanie nadobudnutím právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku ukázalo ako celok nedôvodné a nezákonné, až týmto momentom si žalobca už ako osoba poškodená nezákonným trestným konaním mohol objektívne uplatniť svoje nároky z nesprávneho úradného postupu v kompenzačnom konaní na súde. Do tohto okamihu žalobca nemal k dispozícii žiadny právny titul (podklad), ktorým by mohol právne relevantným spôsobom spochybníť správnosť úradného postupu orgánov verejnej moci Slovenskej republiky v predmetnom trestnom konaní. Na základe uvedeného žalobca tvrdí, že subjektívna premlčacia lehota jednotlivých nárokov na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom uplatnených v tomto súdnom konaní objektívne nemohla začať plynúť skôr než 29. 04. 2014, kedy nadobudol právoplatnosť predmetný oslobodzujúci rozsudok Okresného súdu Bratislava I a kedy sa jednotlivé nároky z nesprávneho úradného postupu objektívne stali žalovateľné. Žalobca preto namieta, že súd prvej inštancie dospel k záveru o premlčaní nárokov z nesprávneho úradného postupu na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

13.7. Žalobca argumentuje, že predmetné kompenzačné konanie od podania žaloby (3. júl 2017) do vydania (neprávoplatného) meritórneho rozhodnutia (21. február 2023) trvalo 67 mesiacov a 18 dní. Aj s ohľadom na dĺžku trestného stíhania žalobcu, ktoré trvalo 61 mesiacov, a ktorého trvanie súd prvej inštancie dôvodne označil za neprimerané sa dĺžka kompenzačného konania, objektívne javí byť celkom zjavne neprimeraná, na čo poukázal vo svojej záverečnej reči. Súd prvej inštancie mal podľa názoru žalobcu pri určovaní výšky nemajetkovej ujmy zohľadniť aj samotnú zjavne neprimeranú dĺžku kompenzačného konania, obzvlášť, ak ho o to žalobca výslovne požiadal. Žalobca namieta, že súd prvej inštancie tak neurobil.

13.8. Nepriznanie úroku z omeškania pri majetkovej ujme od 3. 07. 2017, ale až od 18. 08. 2017 a nepriznanie žiadneho úroku z omeškania pri uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy, vychádza podľa žalobcu tiež z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca poukázal na to, že žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody boli dňa 29. 05. 2017 podané najskôr na Ministerstve spravodlivosti Slovenskej republiky a následne v ten istý deň na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky, keďže oba orgány verejnej moci boli v predmetnej veci objektívne príslušne konať za štát. Má za to, že aj zaslanie oznámenia ministerstvom spravodlivosti o postúpení veci Generálnej prokuratúre SR, ktoré bolo žalobcovi doručené 03. 07. 2017, možno považovať za prejav „konania vo veci“ v zmysle ustanovenia § 4 ods. 1 písm. m) zákona č. 514/2003 Z. z. Týmto oznámením ministerstvo spravodlivosti fakticky žalobcovi oznámilo, že jeho uplatnený nárok na náhradu škody neuspokojí. Podľa žalobcu neexistuje žiadny legitímny, či logický dôvod, aby sa začiatok plynutia lehoty omeškania inak určoval pri uplatnenej majetkovej ujme, a inak pri uplatnenej ujme nemajetkovej. Súčasťou inštitútu predbežného prerokovania „nároku na náhradu škody“ môže byť, ako tomu bolo aj v tomto prípade, aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, pojem náhrada škody“ použitá v tejto časti zákona sa teda vzťahuje tak na ujmu majetkovú (skutočnú škodu a ušlý zisk), ako aj na ujmu nemajetkovú. Odvolávanie sa súdu prvej inštancie na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/185/2011 zo dňa 14.03. 2012 podľa žalobcu právne neobstojí, keďže ustanovenie § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. upravujúce úrok z omeškania nadobudlo účinnosť až 1. januára 2013. Na záver žalobca poukázal na niektoré chyby v písaní súdu prvej inštancie a tvrdí, že v niektorých prípadoch tieto chyby v písaní dávajú dotknutým výrazom opačný význam. Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov žalobca odvolaciemu súdu navrhol, aby predmetný rozsudok v napadnutej časti zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie, alternatívne, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobnému návrhu v celom rozsahu vyhovie.

14. Žalovaná vyjadrenie k odvolaniu žalobcu nepodala.

15. Žalovaná sa odvolala proti výroku I napadnutého rozsudku v časti, ktorou bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 12 500,- eur a v závislom výroku IV, ktorým súd prvej inštancie priznal žalobcovi voči žalovanej nárok na náhradu trov konania o zaplatenie nemajetkovej ujmy v rozsahu 100 %. Súdu prvej inštancie vytyka, že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a že rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalovaná tvrdí, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil povolanie žalobcu, ktorý je advokátom, ako osobitnú skutočnosť, ktorá bez ďalšieho vyžaduje nie iba priznanie peňažného odškodnenia, ale aj priznanie peňažného odškodnenia vo výške, ktorú súd prvej inštancie vyjadril ako cca 2,5 násobok sumy bežne priznávanej za jeden rok trestného stíhania v „typovo neutrálnych prípadoch“ Argumentuje, že práve povolanie advokáta je spôsobilé minimalizovať žalobcom tvrdené negatívne následky trestného stíhania. Ak súd prvej inštancie v odôvodnení uvádza, že aj keď v danom prípade nedošlo k medializovaniu trestného stíhania, dostalo sa trestné stíhanie do povedomia právnej obce, je potrebné uviesť, že práve v právnickej obci je dôvodne očakávať, že k vzneseniu obvinenia pristúpi s dostatočnou mierou objektivity, rešpektujúc prezumpciu nevinu a rovnako, že dokáže trestné stíhanie vyhodnotiť v širšom kontexte, ako „typovo neutrálna“ obec. Tento dôvodný predpoklad podporuje aj skutočnosť, že Slovenská advokátska komora po zasadnutí predsedníctva SAK, na ktoré bol pozvaný aj žalobca, nepozastavila žalobcovi výkon advokácie. Žalovaná má za to, že odborná znalosť tak právnickej obce, ako aj samotného predsedníctva SAK minimalizovala negatívne následky vznesenia obvinenia v porovnaní s následkami, ktorým by bol vystavený v inom profesijnom prostredí „typovo neutrálny“ obvinený. Nemožno preto podľa názoru žalovanej založiť vznik nemajetkovej ujmy v intenzite vyžadujúcej peňažnú satisfakciu iba na povolaní žalobcu ako advokáta. Znalosti trestného konania, ktoré je dôvodné predpokladať u žalobcu z titulu jeho povolania sú spôsobilé minimalizovať všeobecné negatívne následky trestného stíhania v podobe subjektívneho prežívania, či traumatizácie vyvolanej

trestným stíhaním. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvej inštancie sa žalobcovi nepodarilo preukázať, že by trestné stíhanie vyvolalo vážne následky v jeho ďalšom profesijnom živote, poškodilo jeho morálny kredit, či dôveryhodnosť. Jediný dôkaz vo vzťahu k nemajetkovej ujme ktorý produkoval žalobca, je výpoveď C.. C. B.. K tejto výpovedi žalovaný uviedol, že C.. C. B. je nesporne osobou blízkou žalobcovi a je dôvodné predpokladať, že ujmu žalobcu by pociťovala ako svoju vlastnú. Z uvedených dôvodov podľa žalovanej je nutné hodnotiť výpoveď svedkyne mimoriadne prísne, zvlášť v otázkach, ktoré sú predmetom vnútorného prežívania a subjektívneho hodnotenia. Nemožno priznať dôkazu vyššiu vierohodnosť a váhu iba na podklade skutočnosti, že je jediným dôkazom. Napriek uvedenému ani výpoveďou svedkyne sa nepodarilo preukázať príčinnú súvislosť medzi trestným stíhaním a neobnovením pedagogickej činnosti na Právnickej fakulte UK, či vplyv trestného stíhania na vzťahy žalobcu s ostatnými príbuznými či osobami z profesijného života, tak, ako to tvrdil žalobca. Dôkazné bremeno v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z. z. zaťažuje žalobcu (t. j. poškodeného). Peňažná úhrada nemajetkovej ujmy zakotvená v § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. má subsidiárnu povahu a prichádza do úvahy až v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením a nie je možné uspokojiť ju inak. Žalovaná namieta, že súd prvej inštancie oprel svoje rozhodnutie o všeobecné závery o negatívnych následkoch každého trestného stíhania a skutočnosť, že žalobca je advokátom. Preto žalovaná tvrdí, že v predmetnom prípade neboli v konaní preukázané také konkrétne negatívne následky, ktoré nastali u žalobcu v príčinnej súvislosti s trestným stíhaním a ktoré by si vyžadovali peňažnú satisfakciu. S poukazaním na osobu žalobcu, jeho povolanie, existenciu iba všeobecných a nepreukázaných negatívnych následkov trestného stíhania je toho názoru, že právoplatný oslobodzujúci rozsudok je v tomto prípade dostačujúcim zadosťučinením. Zároveň má za to, že aj v prípade, ak by odvolací súd dospel k záveru, že je v danom prípade dôvodná peňažná satisfakcia nemajetkovej ujmy, výška peňažnej náhrady určená súdom prvej inštancie určená ako 2,5 násobok sumy bežne priznávanej za jeden rok trestného stíhania v „typovo neutrálnych prípadoch“ je neprimeraná a svojvoľná a v rozpore s ustálenou súdnou praxou. Žalovaná odvolaciemu súdu navrhla, aby rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zmenil tak, že žalobu v tejto časti zamietne.

16. Žalobca s odvolacou argumentáciou žalovanej nesúhlasil. Uviedol, že je v zrejmom rozpore s vykonaným dokazovaním, odporuje zákonu aj ustálenej rozhodovacej praxi najvyšších súdnych autorít. Poukázal na to, že z vykonaného dokazovania v predmetnom súdnom konaní vyplýva, že žalobca bol viac než 5 rokov vystavený nedôvodne vedenému trestnému stíhaniu, ktoré ho vážnym spôsobom poškodilo v jeho súkromnom živote i v spoločenskom a profesijnom uplatnení. V príčinnej súvislosti s trestným stíhaním bol po dobu 61 mesiacov vystavený nielen hrozbe vysokého trestu odňatia osobnej slobody (8 rokov), ale ako advokát bol tiež vystavený reálnej hrozbe pozastavenia výkonu advokácie či dokonca vyškrtnutia zo zoznamu advokátov. Trestné stíhanie mimoriadne poškodilo dobré meno žalobcu, jeho česť a dôveryhodnosť ako advokáta, pričom možno očakávať, že takáto ujma prejavujúca sa tak v majetkovej, ako aj nemajetkovej oblasti bude mať dlhodobý či dokonca trvalý charakter. Nezákonné trestné stíhanie žalobcovi a jeho najbližším osobám spôsobilo a naďalej spôsobuje značnú psychickú traumu a duševné utrpenie, ktoré sa spolu s dlhodobým stresom prejavili aj na zhoršení zdravotného stavu žalobcu. Výkon povolania advokáta sa riadi prísnyimi etickými pravidlami a je primárne založený na dôvere medzi advokátom a klientom, ale tiež na dôvere medzi advokátom a súdom či inými orgánmi verejnej moci. Trestné stíhanie advokáta za úmyselný trestný čin je preto objektívne spôsobilé vážnym a nenapraviteľným spôsobom poškodiť jeho dobré meno, česť a dôveryhodnosť u odbornej i laickej verejnosti. Porušovanie etických a právnych pravidiel zo strany advokáta verejnosť oprávnene vníma mimoriadne citlivo. Negatívne dôsledky na povesti advokáta spôsobené jeho trestným stíhaním majú dlhodobý, či skôr trvalý charakter, preto ich v zásade už nie je možné nijakým spôsobom reparovať, iba zmierniť. Morálny profil advokáta už raz „pošpinený“ trestným stíhaním nemožno objektívne očistiť ani oslobodzujúcim rozsudkom. V tejto súvislosti poukázal žalobca na to, že kým uznesenie o vznesení obvinenia, podaná obžaloba a aj trestný rozkaz boli orgánmi činnými v trestnom konaní a súdom zasielané širokému okruhu poškodených a Slovenskej advokátskej komore, tak oslobodzujúci rozsudok preukazujúci nevinu žalobcu a poukazujúci sa zjavnú svojvoľnosť trestného stíhania týmto osobám už zasielaný nebol. Medzi týmito osobami boli aj niektorí bývalí klienti žalobcu, viacero právnikov, advokátov a bývalých študentov žalobcu (žalobca v rokoch 1996 až 2007 pôsobil ako vysokoškolský učiteľ ústavného práva na Právnickej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave), a tiež bývalý spolužiak žalobcu z Právnickej fakulty Univerzity Komenského v Bratislave. Poškodenie povesti žalobcu trestným stíhaním bolo preto rozsiahle. Náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch by mala byť určená práve s ohľadom na mieru negatívneho ovplyvnenia psychickej sféry jednotlivca. Hodné odškodnenia je totiž práve (duševné) utrpenie, ktoré nevinny obvinený prežil v priebehu trestného stíhania.

17. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu stranami sporu v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že čiastočne dôvodným je len odvolanie žalobcu.

18. V prejednávanej veci je potrebné rozlíšiť, že žalobca sa podľa obsahu žaloby a jej doplnení domáha jednak majetkovej a nemajetkovej ujmy z titulu nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia pre pokus trestného činu poškodzovania veriteľa, v ktorej súvislosti žiada náhradu trov obhajoby vo výške 2 408,26 eur, paušálnu náhradu za stratu času venovaného svojej obhajobe vo výške 50 000,- eur a nemajetkovú ujmu za zásah do súkromného, spoločenského a pracovného života vo výške 1 500 000,- eur, ako aj náhrady nemajetkovej ujmy za nesprávny úradný postup spočívajúci v neprimeranej dĺžke trestného konania, za výsluch pod nátlakom a hrozbou policajným orgánom, za predvolanie a výsluch svedkov-poškodených v prípravnom konaní aj v konaní pred súdom, za vydanie trestného rozkazu bez zákonného dôvodu s jeho dorúčením aj poškodeným osobám, za nezákonné postupy zo strany polície a prokuratúry, vyčíslenú jednou sumou vo výške 500 000,- eur.

19. Odvolací súd konštatuje, že z hľadiska nárokov uplatnených žalobcom za nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup vykonal súd prvej inštancie potrebné dokazovanie a z jeho výsledkov správne zistil skutkový stav, na ktorý odvolací súd pre stručnosť odôvodnenia svojho rozhodnutia odkazuje. Na zistený skutkový stav súd prvej inštancie správne aplikoval zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v príslušnom znení a správne ustálil, že podľa tohto zákona sú nesprávny úradný postup a nezákonné rozhodnutie samostatné právne skutočnosti uplatnenia zodpovednostných nárokov.

20. Základné právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom v zmysle článku č. 46 odsek 3 Ústavy Slovenskej republiky nie je absolútne, ale v záujme zabezpečenia právnej istoty podlieha (článok 46 odsek 4 v spojení s článkom 51 odsek 1 ústavy) zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jeho uplatnenie (rozhodnutie ÚS SR, sp. zn. III. ÚS 155/2011). Podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom štátneho orgánu upravuje zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Odvolací súd pripomína, že predpokladmi vzniku zodpovednosti štátu za škodu sú, ako to predniesol súd prvej inštancie, 1) že príslušný orgán štátu vydal nezákonné rozhodnutie, alebo sa dopustil nesprávneho úradného postupu, 2) poškodenému vznikla majetková ujma vyjadriteľná v peniazoch (škoda) alebo nemajetková ujma a 3) táto škoda a nemajetková ujma je v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím či nesprávnym úradným postupom. Naplnenie týchto predpokladov musí byť v súdnom konaní preukázané, nepostačuje len pravdepodobnostný záver o splnení niektorého z nich, pokiaľ niektorý z predpokladov nie je splnený, potom nie je daná zodpovednosť štátu. Súd prvej inštancie v zmysle uvedeného ustálil zodpovednosť žalovanej za škodu a nemajetkovú ujmu a žalobe čiastočne vyhovel.

21. Podľa § 9 odsek 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení do 31.12.2012 štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieskumy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

22. Podľa § 9 odsek 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení od 1.1.2013 štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieskumy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1992/460/>> a d) Ústavy Slovenskej republiky <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1992/460/>> a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky <<https://www.slov-lex.sk/pravne-predpisy/SK/ZZ/1992/460/>>.

23. Zákon č. 514/2003 Z. z. nesprávny úradný postup bližšie nedefinuje. Súd prvej inštancie správne argumentoval, že právna teória a súdna prax vychádzajú z toho, že nesprávnym úradným postupom

je treba rozumieť porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre konanie štátneho orgánu pri výkone jeho činnosti, a to pri takých úkonoch, ktoré sú vykonávané v rámci ich rozhodovacej činnosti, avšak bezprostredne sa v obsahu vydaného rozhodnutia neodrazia. Ak sa však prípadne nesprávnosti alebo vady postupu štátneho orgánu v obsahu rozhodnutia prejavia, môžu byť zvažované len z hľadiska zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Inými slovami povedané, pri rozhodovacej činnosti ide len o taký úradný postup, ktorého prípadná nesprávnosť sa nijako nedotkla správnosti samotného rozhodnutia. Z tohto hľadiska sa potom za nesprávny úradný postup vedúci k zodpovednosti štátu považuje tiež nečinnosť orgánu štátu, vady v spôsobe vedenia konania, ale aj oneskorené vydanie rozhodnutia.

24. Odvolací súd súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že nároky na náhradu nemajetkovej ujmy za žalobcom tvrdený nesprávny úradný postup, ktorý mal spočívať v jeho výsluchu pod nátlakom a hrozbou policajným orgánom, v predvolaní a výsluchu svedkov-poškodených v prípravnom konaní aj v konaní pred súdom, ktorý poškodeným doručoval trestný rozkaz, vo vydaní trestného rozkazu bez zákonného dôvodu, v nezákonných postupoch zo strany polície a prokuratúry v trestnom konaní pred policajným orgánom pod sp. zn. ČVS: KPR-55/OEK-BA-2007, na Okresnej prokuratúre Bratislava I, pod sp. zn. 3Pv 368/07, a v následnom súdnom konaní pred Okresným súdom Bratislava I, pod sp. zn. 6T 52/2010 sú premlčané. Súd prvej inštancie počiatok behu trojročnej premlčacej lehoty vo vzťahu k týmto označeným skutkovým podstatám správne odvíjal od okamihu namietaného úradného postupu, všetky uskutočnené pred dňom 3.7.2014 pri podaní žaloby na súd dňa 3.7.2017 (bod 122.2 odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie), pričom správne vysvetlil, že pre počiatok behu premlčacej lehoty u nároku na náhradu nemajetkovej ujmy z nesprávneho úradného postupu je v zmysle ustanovenia § 19 odsek 1 zákona č. 514/2003 Z. z. rozhodný okamih, kedy sa poškodený o ujme dozvedel. Odvolací súd k odvolacím námietkam žalobcu dopĺňa, že predpokladom pre uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy na súde, pre počiatok behu premlčacej lehoty v prípade označených skutkových podstát nie je významné to, kedy a s akým výsledkom skončilo konanie pri výkone ktorého sa orgán štátu mal dopustiť nesprávneho úradného postupu, pretože tento výsledok nie je podmienkou pre uplatnenie nároku na túto náhradu a nemá ani vplyv na vedomosť poškodeného o tom, že mu v určitom rozsahu vznikla ujma. Nie je významné ani to, kedy sa poškodený dozvedel o tom, že ide o nesprávny úradný postup, v opačnom prípade by takýto nárok bol nepremlčateľný a nie je ani potrebné, aby poškodený poznal presne výšku ujmy. Poškodený sa o ujme (pre účely určenia počiatku behu premlčacej doby) dozvie vtedy, keď má k dispozícii údaje, ktoré mu umožňujú podať žalobu o náhradu ujmy na súde, t. j. keď nadobudol vedomosť o okolnostiach, z ktorých je možné zistiť vznik ujmy, teda že v jeho pomeroch nastali nepriaznivé dôsledky, a nie k okamihu skončenia nezákonného trestného stíhania vedeného voči poškodenému, ako nesprávne tvrdí žalobca. Označené právne skutočnosti, s ktorými žalobca spájal vznik majetkovej ujmy a túto ujmu aj vnímal, keď okamih vzniku ujmy bol totožný s vykonaním označeného namietaného úradného postupu vznikli do konca roku 2010 (č. I. spisu 268 - podanie žalobcu zo dňa 21.4.2022), teda pred dňom 3.7.2014, ktorý deň bol posledným dňom pre uplatnenie označeného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy. Žalobca podal žalobu na súd dňa 3.7.2017, teda oneskorene, po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty. Vzhľadom k tomu, že predmetný nárok predbežne u žalovanej žalobca uplatnil až dňa 29.5.2017, teda po uplynutí trojročnej premlčacej lehoty, nedošlo k zastaveniu behu premlčacej lehoty odo dňa uplatnenia nároku do skončenia predbežného prejednania, najdlhšie však po dobu 6 mesiacov podľa §19 odsek 3 zákona č. 514/2003 Z. z. Záver súdu prvej inštancie o tom, že nároky na náhradu nemajetkovej ujmy za tvrdený nesprávny úradný postup, ktorý mal spočívať vo výsluchu žalobcu pod nátlakom a hrozbou policajným orgánom, v predvolaní a výsluchu svedkov-poškodených v prípravnom konaní aj v konaní pred súdom, ktorý poškodeným doručoval trestný rozkaz, vo vydaní trestného rozkazu bez zákonného dôvodu, v nezákonných postupoch zo strany polície a prokuratúry sú premlčané je správny. Premlčanie práva na náhradu škody bráni vecnému prejednaniu žaloby, respektíve vysloveniu vecnej argumentácie o dôvodnosti či nedôvodnosti uplatneného nároku. Odvolací súd v tejto súvislosti však uvádza, že so závermi súdu prvej inštancie sa rozchádza, pokiaľ tieto závery o premlčaní by mali byť aplikované aj na žalobcom tvrdený nesprávny úradný postup spočívajúci v neprimeranej dĺžke posudzovaného trestného stíhania vedeného voči žalobcovi, ktoré prebiehalo od 27.4.2009 (vydanie uznesenia o vznesení obvinenia) do 29.5.2014 (deň právoplatného oslobodenia žalobcu spod obžaloby). Prejednanie a rozhodnutie o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia v primeranej lehote je právom garantovaným Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd (oznámený v Zbierke zákonov pod š. 209/1992 Zb.) ako aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Ústavného súdu SR. Predmetné právo je vyjadrené aj v základných zásadách trestného konania Slovenskej republiky definovaných v ustanovení § 2 odsek 7 zákona č. 301/2005 Z.

z. Trestného poriadku. Odvolací súd v tejto súvislosti preto prisvedčil námietke žalobcu, že nesprávnosť postupu orgánu štátu môže spočívať aj v neprimeranej dĺžke posudzovaného trestného stíhania mimo samostatnej právnej skutočnosti prieskumov v konaní (i keď prieskumy v konaní sú spravidla príčinou neprimeranej dĺžky). Je evidentné, že žalobca sa o dĺžke trestného stíhania voči jeho osobe mohol najskôr dozvedieť až dňom jeho právoplatného skončenia. Pokiaľ teda žalobu z tejto skutkovej podstaty podal žalobca na súd dňa 3.7.2017, pri neplynutí premlčacej lehoty počas predbežného prerokovania nároku od 29.5.2017 do 18.8.2017, kedy žalovaná žalobcovi oznámila neuspokojenie uplatneného nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, urobil tak evidentne pred uplynutím trojročnej premlčacej lehoty (§19 odsek 1,3 zákona č. 514/2003 Z. z.). V podmienkach tejto veci ale nie je možné prehliadnuť, že súd prvej inštancie podľa odôvodnenia jeho rozhodnutia (odstavec 119.2) sa s predmetným nárokom žalobcu vecne vysporiadal, keď priznal žalobcovi zadosťučinenie, peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy v zásade s ohľadom na dĺžku trestného stíhania, vo vzťahu ku ktorému vyslovil, že jeho dĺžku nie je možné považovať za primeranú, ktorý záver žalovaná odvolaním nenapadla. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že vyčíslená priznaná náhrada nemajetkovej ujmy je vyjadrením jednak dopadu nezákonného trestného stíhania, teda nezákonného rozhodnutia orgánu verejnej moci do súkromného, rodinného, pracovného a spoločenského života žalobcu v spojení s odškodnením žalobcu aj za neprimeranú dĺžku posudzovaného trestného stíhania, teda kompenzácie stavu neistoty ohľadom výsledku trestného stíhania, i keď svoju argumentáciu súd prvej inštancie nesprávne nevyhodnotil ako nesprávny úradný postup. Súd prvej inštancie teda neprehliadol, že predmetom sporu bol aj nárok žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej žalobcom tvrdenou neprimeranou dĺžkou trestného konania/stíhania. Pri splnení podmienky ustálenia individuálnych osobitostí konkrétnej veci, súhlasí odvolací súd pri ustálení otázky primeranosti dĺžky trestného konania všeobecne so žalobcom v tom, že v konaní o náhradu nemajetkovej ujmy je možné prihliadnuť aj na časový úsek postupu orgánov činných v trestnom konaní v rámci ktorého tieto orgány vykonávajú úkony smerujúce k objasneniu skutočnosti nasvedčujúcich tomu, že bol spáchaný trestný čin, ktorý úsek končí buď vydaním uznesenia o zahájení trestného stíhania alebo odložením veci, pretože ide o úsek trestného konania, je to osobitný úsek, ktorý predchádza samotnému trestnému stíhaniu, ktoré začína vznesením obvinenia, avšak podstatné pre priznanie náhrady nemajetkovej ujmy je preukázanie príčinnej súvislosti, respektíve, že aj v dôsledku individuálnych okolností tohto úseku trestného konania došlo k ujme a aká bola jej závažnosť, teda že v príčinnej súvislosti s konaním orgánov štátu v tomto časovom úseku predchádzajúcom vzneseniu obvinenia mu vznikla nemajetková ujma. Túto žalobca však zdefinoval len všeobecne ako dôsledok miestneho zisťovania daňovým úradom a jeho výsluchov pred policajným orgánom, teda bez konkretizácie splnenia podmienok zodpovednosti, a preto pokiaľ súd prvej inštancie ako neprimeranú dĺžku trestného konania vyhodnotil časové rozpätie od 27.4.2009 (vydanie uznesenia o vznesení obvinenia) do 29.5.2014 (deň právoplatnosti oslobodenia), zodpovedá tento záver súdu prvej inštancie výsledkom dokazovania. Predmetné úkony sú subsumovateľné pod vyšetrovaciu zásadu, ktorá ovláda trestné konanie, keď úsek trestného konania predchádzajúci vzneseniu obvinenia je práve úsekom zhromažďovania informácií policajných orgánov o tom, či bol alebo nebol spáchaný trestný čin.

25. Súd prvej inštancie správne uviedol, že nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, a správne ako nezákonné rozhodnutie ustálil uznesenie o vznesení obvinenia zo dňa 27.4.2009, sp. zn. ČVS:ORP-623/OEK-B1-2007, ktorým voči žalobcovi začalo trestné stíhanie pre pokus trestného činu poškodzovania veriteľa v spojení s výsledkom tohto trestného stíhania, ktorým bolo podľa rozsudku Okresného súdu Bratislava I, sp. zn. 6T/52/2010 zo dňa 21.1.2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 4To/43/2014 zo dňa 29.5.2014 oslobodenie žalobcu spod obžaloby. Preto správne skúmal, či v príčinnej súvislosti s touto právnou skutočnosťou vznikla na strane žalobcu tvrdená škoda a nemajetková ujma a správne rozhodol, že predmetná právna skutočnosť zakladá poškodenému v zmysle zákona č. 514/2003 z. z. právo na náhradu škody, ktorá mu vznikla vynaložením peňažných prostriedkov na obhajobu.

26. Súd prvej inštancie konštatoval, že v príčinnej súvislosti s vynaložením trov na obhajobu za účelom dosiahnutia zrušenia nezákonného rozhodnutia vznikla žalobcovi podľa § 18 odseky 1,3 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení do 1.1.2013 škoda nie v uplatnenej výške 2 408,26 eur, ktorú žalobca zaplatil svojmu právnenému zástupcovi, ale len vo výške 2 026,90 eur, ako trovy preukázané a účelne vynaložené podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení k rozhodnej dobe. Odvolací súd neprisvedčil odvolacej námietke žalobcu, ktorou tvrdil, že vyhodnotenie dôvodnosti predmetného nároku cez kritérium účelnosti vynaloženia trov

na obhajobu je rozhodnutím na základe nesprávneho právneho posúdenia veci. V zmysle ustanovenia § 18 odsek 3 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení ku dňu 27.4.2009 sú súčasťou trov konania aj trovy právneho zastúpenia vo výške ustanovenej osobitným predpisom, ktorým je vyhláška Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb. To znamená, že v prípade trov vynaložených poškodeným na jeho právne zastúpenie v konaní, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením sa hradí odmena za zastupovanie podľa výšky tarifnej odmeny advokáta upravenej vo vyhláške MS SR o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb, a rozhodné je potom to, či išlo o úkony právnej služby v zmysle advokátskej tarify, či sa právny zástupca (obhajca-advokát) úkonov v trestnom konaní zúčastnil a či sa úkony konali. Inak povedané náhrada týchto trov nie je založená na zásade náhrady skutočnej škody, ale na tom, že štát hradí trovy vo výške určenej osobitným predpisom. V posudzovanom prípade preto súd prvej inštancie správne postupoval, keď výšku odmeny za právne zastúpenie stanovil podľa vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení k rozhodnej dobe. Pri takomto postupe súdu prvej inštancie odvolací súd nenašiel dôvod pre poskytnutie náhrady trov za právne služby poskytnuté advokátom I. E. C. žalobcovi podľa jeho vyúčtovania, navyše za situácie, kedy argumentáciu súdu prvej inštancie ku kráteniu odmeny za konkrétne súdom prvej inštancie špecifikované úkony právnej služby žalobca vecne odvolaním nenapadol. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že právna úprava daná ustanovením § 18 odsek 3 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení k rozhodnej úprave vo všeobecnosti neodporuje posúdeniu úkonov právnej služby pre priznanie náhrady trov obhajoby i cez účelnosť ich vynaloženia, ktoré kritérium bolo aj judikované rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 402/2015 zo dňa 28.4.2016 uverejneným v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky ako judikát R 17/2018, v ktorom najvyšší súd dospel k záveru, že „aj v prípade, ak nárok na náhradu nákladov vynaložených poškodeným (obvineným) na jeho obhajobu v trestnom konaní, v ktorom bol spod obžaloby oslobodený alebo trestné stíhanie voči nemu bolo zastavené, bol uplatnený podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, súd môže priznať len náhradu účelne vynaložených trov, výška ktorých zodpovedá tarifnej odmene advokáta určenej osobitným právnym predpisom účinným v čase robenia úkonov“. S poukazom na uvedené preto odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie otázku nároku žalobcu na náhradu trov obhajoby v trestnom konaní vzniknutých v spojení so zrušením nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia a jeho výšky posúdil správne. K rozhodnutiu Ústavného súdu SR, sp. zn. III.ÚS 754/2016 zo dňa 24.1.2017 na ktoré žalobca pri svojej argumentácii odkazuje, odvolací súd prednáša, že jeho predmetom nebol ústavný prieskum rozhodnutia o nároku na náhradu trov obhajoby z nezákonného trestného stíhania odvolacím súdom v predmetnej veci a preto predmetné závery z preskúmaného rozhodnutia odvolacieho súdu nie sú pre toto konanie rozhodné.

27. Rovnako je správny aj záver súdu prvej inštancie na základe ktorého zamietol žalobcom uplatnený nárok na náhradu majetkovej ujmy, ktorá mala spočívať v paušálnej náhrade za stratu času vo výške 50 000,- eur, konkrétne za čas, ktorý žalobca venoval svojej obhajobe v trestnom konaní. Odvolací súd z pohľadu odvolacích námietok žalobcu k uplatnenému nároku po zvážení výsledkov dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie dospel k záveru, že je možné na jeho závery prednesené v odstavci 120 odôvodnenia rozsudku plne odkázať. Majetková ujma, ktorá nastala v majetkovej sfére poškodeného a je objektívne vyjadriteľná všeobecným ekvivalentom, teda peniazmi, je škoda. Škoda sa dá napraviť poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peniazmi. Pokiaľ by v súvislosti s pravidelným behom vecí žalobcu bolo možné očakávať rozmnoženie majetku, ktoré by nastalo, keby nebolo začaté trestné stíhanie žalobcu, vznikla by žalobcovi škoda v podobe ušlého majetkového prospechu. Žalobca predmetný nárok založil na tvrdení (žaloba, opak č. I. 4), že v príčinnej súvislosti s nezákonným rozhodnutím a postupom orgánu štátu strávil na ochranu svojich záujmov množstvo súkromného a pracovného času. Predmetné tvrdenie má oporu v trestnom spise z trestného konania vedeného voči žalobcovi, ktorého obsah tvorí aj množstvo písomných podaní žalobcu. V konaní o náhradu označeného majetkového nároku bol ale žalobca povinný preukázať také okolnosti, z ktorých by bolo možné usúdiť, že k strate majetkového prospechu pre čas venovaný vlastnej obhajobe v trestnom konaní by došlo, respektíve, že výška všeobecne subjektívne žalobcom vyčíslenej majetkovej ujmy 50 000,- eur má vecne podložený predpoklad. Samotná vlastná aktivita obhajoby žalobcom nemôže byť dôvodom pre priznanie majetkovej ujmy, pretože je len na obvinenom, akú procesnú taktiku v danom trestnom stíhaní zvolí/zvolil. Okolnosť výšky uplatnenej náhrady zostala v spore, ako správne uzavrel súd prvej inštancie zo strany žalobcu nepreukázaná. Pokiaľ žalobca argumentuje, že súd prvej inštancie tieto okolnosti nezohľadnil pri náhrade nemajetkovej ujmy, je potrebné uviesť, že postup súdu prvej inštancie

je odrazom vyhodnotenia skutkových tvrdení žalobcu pri uplatnení nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v spojení s dôkazným bremenom, v spojení s argumentáciou súdu prvej inštancie vo vzťahu k označenému majetkovému nároku žalobcu na náhradu za stratu času venovaný obhajobe vyjadrený v bode 120 odôvodnenia napadnutého rozsudku, podľa ktorého nebolo možné v podmienkach tejto veci prehliadnuť to, že žalobca obhajobu svojich práv v trestnom konaní zveril advokátovi, teda subjektu ktorého profesijnou náplňou bola predmetná činnosť a teda vedome za situácie ochrany svojich práv advokátom venoval sám čas svojej obhajobe.

28. Správny je aj záver súdu prvej inštancie, že žalobcovi bola predmetným trestným stíhaním, ktoré vyústilo do oslobodenia spod obžaloby spôsobená nemajetkovú ujmu, k náprave ktorej nepostačuje konštatovanie porušenia práva, ale je potrebné túto nahradiť peniazmi. S výškou súdom prvej inštancie žalobcovi priznanej náhrady nemajetkovej ujmy nesúhlasila ani jedna zo sporových strán.

29. Vo vzťahu k odškodneniu nemateriálnej ujmy žalobcu odvolací súd poukazuje na to, že zákon č. 514/2003 Z. z. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-514/2003>> bol od svojho vydania viackrát novelizovaný. Výšky náhrady nemajetkovej ujmy sa týkala novela vykonaná zákonom č. 517/2008 Z. z. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-517/2008>>, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 757/2004 Z. z. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-757/2004>> o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zákon č. 517/2008 Z. z. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-517/2008>>) účinný od 1. 1. 2009 a ďalej zákonom č. 412/2012 Z. z. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-412/2012>>, ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 514/2003 Z. z. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-514/2003>> o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 412/2012 Z. z. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-412/2012>>) účinný od 1. 1. 2013. V zmysle § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-514/2003>> Z. z. v znení zákona č. 517/2008 Z. z. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-517/2008>> sa výška nemajetkovej ujmy určuje s prihliadnutím najmä na a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b/ závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. V zmysle § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-514/2003>> Z. z. v znení zákona č. 412/2012 Z. z. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-412/2012>> výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa § 17 ods. 2 tohto zákona nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu (pričom osobitným predpisom sa tu podľa poznámky pod čiarou rozumie zákon č. 215/2006 Z. z. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-215/2006-ucinnost-od-01.07.2016>>). Zákonom č. 412/2012 Z. z. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-412/2012>> bol teda stanovený maximálny limit výšky náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Keďže právo poškodeného na náhradu škody (nemajetkovej ujmy) vzniká momentom vydania nezákonného rozhodnutia, bez ohľadu na to, že žalovateľným nárokom sa stáva až po splnení ďalších podmienok, potom je potrebné na prípady a teda aj na prejednávany prípad, kedy uznesenie o vznesení obvinenia voči žalobcovi bolo vydané dňa 27.4.2009, t. j. pred 1.1. 2013, aplikovať ustanovenie § 17 v zmysle novely vykonanej zákonom č. 517/2008 Z. z. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-517/2008>> v ktorom nebola limitácia výšky náhrady nemajetkovej ujmy. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie je zrejmé, že predmetný právny stav neprehliadol.

30. Súd prvej inštancie správne argumentoval, že trestné konanie negatívne ovplyvňuje osobný život trestne stíhaného, na ktorého sa sice do momentu právoplatnosti meritérneho rozhodnutia hľadí ako na nevinného, avšak samotná skutočnosť trestného stíhania je záťažou, teda ujmu pre každého obvineného, a to o to viac, keď sa ukáže, že obvinenie bolo nezákonné. Z ustanovenia § 17 odsek zákona č. 517/2008 Z. z. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-517/2008>> v znení do 1.1.2013 vyplýva princíp, podľa ktorého pri určení výšky nemajetkovej ujmy je potrebné starostlivo zväžiť individuálne okolnosti následkov spôsobených nezákonným trestným konaním, ktoré dopadajú hlavne do osobnej, rodinnej, pracovnej a spoločenskej sféry poškodeného. Intenzitu zásahu odôvodňujúcu výšku zadostučinenia v peňažnej forme je ale potrebné preukázať. Dôkazné bremeno spočíva na žalobcovi. Pri splnení tejto podmienky je opodstatnené tvrdenie žalobcu, že výška priznanej peňažnej náhrady nemá byť symbolická, ale musí zodpovedať zásahu štátu do života človeka nezákonným trestným konaním a úcte štátu k súkromnému a verejnému životu jednotlivých ľudí.

31. Ohľadom rozhodnutia o výške uplatneného nároku žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy vychádza odvolací súd z toho, že závery súdu prvej inštancie zodpovedajú výsledkom dokazovania, sú správne a s týmito súhlasí a na tieto odkazuje. Trestné stíhanie proti žalobcovi bolo začaté pre trestný čin poškodzovania veriteľa podľa § 256 odsek 2 písmeno b), odsek 5 písmeno b) trestného zákona v štádiu pokusu a žalobca bol ohrozený trestom odňatia slobody až osem rokov (horná hranica trestne sadzby). Išlo o majetkovú kriminalitu, ktorá trestná činnosť nie je verejnosťou vnímaná tak negatívne ako napríklad trestná činnosť proti životu, zdraviu a ľudskej dôstojnosti. Z pohľadu postavenia žalobcu v profesii advokáta, ktorý ponuku právnych služieb adresuje širokému neurčitému okruhu klientov a profesijný vzťah s nimi buduje na otázke dôvery, je otázka bezúhonnosti jeho osoby a status jeho osoby, ktorá rešpektuje právny poriadok, a otázka hrozby profesijnej likvidácie, v profesii na ktorú sa vzdelával a špecializoval, však podstatná. Preto žalovaná nedôvodne namieta, že súd prvej inštancie pri určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy osobitne zohľadnil profesijný status žalobcu ako advokáta. U žalobcu išlo o profesiu, ktorá vyžaduje voči verejnosti také správanie, aby nebola znižovaná jej dôvera. Preto odvolací súd prisvedčil záveru súdu prvej inštancie, že žalobca, ktorému bolo kladené za vinu profesijné zlyhanie mohol vnímať svoje trestné stíhanie ako výrazne skrivodlivé a rovnako aj so záverom, že dôsledky daného trestného stíhania, teda stavu neistoty z výsledku trestného stíhania je potrebné v podmienkach tejto veci určiť dĺžkou 61 mesiacov od vznesenia obvinenia dňa 27.4.2009 do právoplatného skončenia trestného stíhania dňa 29.5.2014, s poukazom aj na názor odvolacieho súdu prednesený v odseku 24 tohto odôvodnenia. Odvolací súd sa stotožňuje aj so záverom súdu prvej inštancie, že v konaní nebol preukázaný ani exces konania policajného orgánu a tvrdenie žalobcu o účelovosti, svojvôli a dokonca zlomyseľnosti pri vedení trestného konania voči žalobcovi, ani to, žeby vedenie trestného konania podstatnejším spôsobom zasiahlo do žalobcových vzťahov s jeho najbližšími príslušníkmi, respektíve akákoľvek dehonestácia žalobcu v očiach konkrétnej osoby, na ktoré pre ich správnosť odkazuje. Pri kvalitnom rodinnom vzťahu rodič syn je nepochybné, že aj im môže vzniknúť ujma odvodená od vzniku obvinenia, ujmu ale rodič prežíva sprostredkovane cez ujmu, ktorá vznikne obvinenému dieťaťu, avšak v okolnostiach zodpovednostného vzťahu poškodeného a štátu podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je relevantné len postavenie subjektu, o ktorého právach a povinnostiach je rozhodované, aj keď i tretia osoba môže byť dotknutá nezákonným rozhodnutím. Prežívanie trestného stíhania žalobcu jeho rodičmi a s tým spojená ich ujma je založená na vzťahu k žalobcovi, od ktorého svoju ujmu odvodzujú a nie od nezákonného rozhodnutia, teda absentuje priama príčinná súvislosť. Preto súd prvej inštancie nebol povinný prihliadnuť na negatívny vplyv trestného stíhania na blízke osoby žalobcu, návrhy na dokazovanie správne vyhodnotil a správne uzavrel, že jediným opodstatneným dôkazom zostal výsluch svedkyne C.. C. B., životnej partnerky žalobcu, ktorý vykonal a v napadnutom rozsudku aj podrobne popísal. Argumentácia žalovanej smerujúca k účelovosti tohto svedeckého dôkazu s poukazaním na vzťah svedkyne k žalobcovi v podmienkach tejto veci s ohľadom aj na záver súdu prvej inštancie neobstojí, keď zo strany žalovanej nebol pre vierohodnosť takejto argumentácie produkovaný podporný dôkaz. Súd prvej inštancie výsledok tohto dôkazu vyhodnotil správne rozlíšením priamych a sprostredkovaných informácií, ktoré z neho vyšli najavo. Z výpovede svedkyne správne súd prvej inštancie ustálil skutkové zistenia týkajúce sa premeny vzťahu s rodinnými príslušníkmi, je z nej zrejmé, že dopad trestného stíhania žalobcu mal prerušiť pracovnú spoluprácu s bratom, ale ako dôsledok straty pracovných príležitostí, nie ako dôsledok odmietnutia osoby žalobcu, pre skutok ktorý mu bol kladený za vinu, nevyplýva z nej žeby rodinní príslušníci žalobcovi neverili, alebo žeby o jeho bezúhonnosti pochybovali, a že výpoveď spoľahlivo nepreukázala príčinnú súvislosť medzi nepredĺžením zmluvy žalobcovi s Právnickou fakultou UK a obmedzenie spoločenského kontaktu. Súd prvej inštancie správne zohľadnil aj to, že u osoby žalobcu nedošlo v súvislosti s trestným stíhaním k obmedzeniu osobnej slobody, svoju profesiu advokáta nestratil, nebola mu pozastavená činnosť advokáta, a nedošlo ani k rozpadu partnerského a rodinného vzťahu, preto v danej veci nešlo o porovnateľný prípad s vecou vedenou pred ÚS SR sp. zn. III. ÚS 754/2016, na ktorú sa vo vzťahu k dôvodnosti uplatnenej výšky nemajetkovej ujmy odvoláva žalobca, a to pokiaľ išlo o mieru a závažnosť zásahu, keď v označenej veci trestné stíhanie poškodeného trvalo síce porovnateľne dlho (4,5 roka) avšak z toho bol poškodený 3 mesiace väzobne stíhaný, u poškodeného došlo k strate zamestnania, jeho rodina sa ocitla v hmotnej núdzi, dostal srdcový kolaps a bol dlhodobo práceneschopný, rozpadlo sa mu manželstvo a prípad bol i celoštátne medializovaný, a teda intenzita zásahu nezákonného rozhodnutia voči žalobcovi nebola v preskúmvanej veci v porovnaní s označeným prípadom až taká výrazná. Z označeného rozhodnutia ústavného súdu dopadá na preskúmvanú vec ale záver, že stanoviť presnou sumou výšku náhrady nemajetkovej ujmy za deň či mesiac trvania trestného stíhania vopred pre všetky prípady nie je možné, pretože primeranosť výšky náhrady nemajetkovej ujmy musí zohľadňovať vždy osobitné okolnosti prípadu, ktorých rozmanitosť nemožno vopred postihnúť. Rovnako tak nie je možné ani mechanicky

prevziať závery rozhodovacej praxe súdov iných štátov či Európskeho súdu pre ľudské práva, a to najmä s ohľadom na odlišnosť životnej úrovne v jednotlivých štátoch, ktorá rovnako tak musí byť zohľadnená, pokiaľ priznaná výška náhrady nemajetkovej ujmy má zodpovedať predstavám spravodlivosti a slušnosti v danom čase a na danom mieste. Ústavný súd pri miere zásahu v podmienkach preskúmvanej veci sp. zn. III. ÚS 754/2016 nepovažoval síce za neadekvátne odškodnenie 620,- eur za mesiac trvania trestného stíhania, avšak zásah do integrity poškodeného v označenej veci bol podstatne závažnejší, ako v prípade žalobcu. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že žalobca a žalovaná súdu prvej inštancie v podmienkach preskúmvanej veci nedôvodne vyčítajú nesprávne právne posúdenie veci, pokiaľ žalobcovi priznal peňažnú náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 2 500,- eur za rok, čo by bolo cca 208,- eur za mesiac a pri dĺžke 61 mesiacov trestného stíhania, ktorú súd prvej inštancie vyhodnotil ako neprimeranú, spolu 12 500,-eur, ktoré rozhodnutie je v ekonomických a životných podmienkach Slovenskej republiky aj v súlade so všeobecne ponímanou predstavou slušnosti a spravodlivosti a nie je len symbolické. Z pohľadu týchto kritérií preto nie dôvodné vyčítať súdu prvej inštancie, keď venoval pozornosť aj iným právnym predpisom slovenského právneho poriadku upravujúcich odškodnenia, pri odškodňovaní poškodených podľa právnej úpravy pred účinnosťou zákona č. 514/2003 Z. z. v znení od 1.1.2013, na ktorý postup odkazuje vo svojej rozhodovacej činnosti aj najvyšší súd SR napríklad v rozhodnutiach sp. zn. 3Cdo/25/2019 <<https://www.judikaty.info/search?db=nssr&fCatalogNr=3Cdo%2F25%2F2019&fCatalogNrExact=1>>, 2Cdo/30/2019 <<https://www.judikaty.info/search?db=nssr&fCatalogNr=2Cdo%2F30%2F2019&fCatalogNrExact=1>>, 6Cdo/38/2019 <<https://www.judikaty.info/search?db=nssr&fCatalogNr=6Cdo%2F38%2F2019&fCatalogNrExact=1>>, 7Cdo/100/2017 <<https://www.judikaty.info/search?db=nssr&fCatalogNr=7Cdo%2F100%2F2017&fCatalogNrExact=1>>. V rozhodnutí Najvyššieho súdu SR z 24. júla 2018, sp. zn. 3 Cdo 19/2018 najvyšší súd dospel k záveru, že na záveroch najvyššieho súdu o povinnosti všeobecného súdu určiť primeranú výšku náhrady spôsobenej nezákonným rozhodnutím po zohľadnení iných právnych predpisov slovenského právneho poriadku upravujúcich odškodnenie, ako aj judikatúry ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva, ku ktorým dospel najvyšší súd skôr už v rozhodnutiach, v ktorých bol uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 58/1969 Zb. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-514/2003>>, nezmenili neskôr nič ani zákon č. 517/2008 Z. z. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-517/2008>>, ani zákon č. 412/2012 Z. z. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-412/2012>>. Určenie maximálnej hranice náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím v zmysle zákona č. 412/2012 Z. z. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-412/2012>> tak, aby priznaná náhrada nebola vyššia ako náhrada za ujmu, ktorú utrpeli obeť trestných činov, je pokračovaním v už nastolenom trende legislatívnych úprav pod vplyvom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva.

32. V preskúmvanej veci žalovanej ako dlžníkovi vznikla povinnosť splniť si svoj záväzok zo spôsobenej škody, keď čas splnenia dlhu bol stanovený ustanovením § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-514/2003>> Z. z. Žalobcovi ako poškodenému prináleží právo na úrok z omeškania v zmysle § 517 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-40/1964>> z neuhradenej sumy priznanej ako náhrada škody, na ktorú má právo po márnom uplynutí lehoty 6 mesiacov od podania návrhu na predbežné prerokovanie nároku, resp. odo dňa po vydaní zamietavého stanoviska k podanej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhrady škody. Súd prvej inštancie správne ustálil, že až listom doručeným žalobcovi dňa 18.8.2017 (č. I. 153 spisu) žalovaná žalobcovi v rámci predbežného prerokovania nároku na náhradu škody oznámila, že jeho žiadosť o náhradu škody neuznáva. Týmto dňom sa žalovaná dostala do omeškania a postihuje ju povinnosť zaplatiť poškodenému žalobcovi tiež úroky z omeškania. Žalobca nedôvodne namietal, že okamih splatnosti pohľadávky z náhrady škody je odovoditeľný od oznámenia Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 3.7.2017, ktorým mu bolo oznámené postúpenie žiadosti o predbežné prerokovanie jeho nároku na náhradu škody Generálnej prokuratúre SR, ako orgánu príslušnému na rozhodnutie o jeho žiadosti, pretože predmetné oznámenie nebolo oznámením o vecnom vybavení žiadosti, ale iba oznámením o nepríslušnosti o jeho žiadosti konať. Žalobca namietal aj správnosť právneho záveru súdu prvej inštancie vo vzťahu k vzniku omeškania žalovanej s úhradou priznanej nemajetkovej ujmy v peniazoch, a teda priznania nároku na príslušenstvo pohľadávky z nemajetkovej ujmy. Podľa žalobcu neobstojí právny názor súdu prvej inštancie, že povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia pri argumentácii s odkazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Cdo 185/2011, zo 14. 3. 2012. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na to, že predmetná právna otázka bola vyriešená dovolacím súdom v neskoršom rozhodnutí sp. zn. 4 Cdo 257/2019 tak, že „k vzniku omeškania s plnením nemajetkovej ujmy nedochádza márnym

uplynutím lehoty ustanovenej v rozhodnutí súdu, ale už márnym uplynutím šesťmesačnej lehoty na plnenie podľa § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 <<http://zakony.judikaty.info/predpis/zakon-514/2003>> Z. z., pričom uvedený právny záver prijal dovolací súd aj v rozhodnutiach sp. zn. 4 Cdo 48/2017 a sp. zn. 7 Cdo 243/2019. Tým bol prekonaný odlišný skorší právny názor uvedený v rozhodnutí sp. zn. 6 Cdo 185/2011. Z uvedeného potom vyplýva, že v prípade neuspokojenia nároku poškodeného na náhradu nemajetkovej ujmy, dostáva sa štát do omeškania okamihom, kedy si žalobca môže svoj nárok uplatniť na súde, t. j. v zmysle ustanovenia § 16 odsek 1 zákona č. 514/2003 Z. z. po márnom uplynutí lehoty 6 mesiacov od podania návrhu na predbežné prerokovanie nároku, resp. odo dňa po vydaní zamietavého stanoviska k podanej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku. V podmienkach tejto veci rovnako ako v prípade priznanej náhrady škody odo dňa 18.8.2017, ktorý je dňom, kedy žalovaná žalobcovi oznámila, že mu neuspokojí jednak nárok z náhrady škody a ani nárok z nemajetkovej ujmy. Výšku úrokov určil odvolací súd v súlade s vykonávacím predpisom a to Nariadením vlády SR č. 87/1995 Z. z. <<http://zakony.judikaty.info/predpis/nariadenie-vlady-87/1995>>, keď podľa § 3 citovaného predpisu výška úrokov z omeškania je o päť percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. Ku dňu 18.8.2017 bola základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky 0,0% a žalobca preto má právo na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % z istiny priznanej nemajetkovej ujmy odo dňa 18.8.2017, ktorým dňom žalovaná žalobcovi oznámila, že uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy neuznáva.

33. Vo vzťahu k námietke žalobcu o nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a samostatnej námietke smerujúcej proti písomnému obsahu rozhodnutia súdu prvej inštancie ktorou tvrdí, že rozsudok vykazuje chyby v písaní spôsobujúce jeho nezrozumiteľnosť, odvolací súd prednáša, že z pohľadu skutkových zistení a právneho posúdenia je rozsudok, aj pri niektorých písomných chybách, zrozumiteľne starostlivo a logicky odôvodnený. Písomné chyby neboli prekážkou pre použitie odvolacej argumentácie žalobcom a rozhodnutie súdu prvej inštancie bolo možné vecne preskúmať.

34. Na základe prednesených dôvodov odvolací súd podľa § 388 CSP zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I tak, že žalobcovi priznal úrok z omeškania s príslušným úrokom z omeškania aj z istiny nemajetkovej ujmy 12 500,-eur odo dňa 18.8.2017 do zaplatenia, v zostávajúcej časti výroku I a výroku II rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

35. O trovách odvolacieho konania vzhľadom na jeho výsledok, keď zmena sa týkala len lehoty pre priznanie príslušenstva z nemajetkovej ujmy, pričom príslušenstvo nebolo samostatne žalovanou istinou sporu, rozhodol odvolací súd podľa § 396 odsek 1, § 255 odsek 1,2 CSP. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, jeho úspech spočívajúci v priznaní úroku z omeškania z istiny nemajetkovej ujmy z pohľadu rozsahu odvolania je nepatrný, keď vykázal neúspech odvolania v rozsahu majetkovej škody spočívajúcej v náhrade trov obhajoby, v náhrade paušálnej straty času venovaného svojej obhajobe, v náhrade nemajetkovej ujmy z nezákonného rozhodnutia a za nesprávny úradný postup, ktorý mal spočívať v neprimeranej dĺžke trestného konania, v jeho výsluchu pod nátlakom a hrozbou policajným orgánom, v predvolaní a výsluchu svedkov-poškodených v prípravnom konaní aj v konaní pred súdom, ktorý poškodeným doručoval trestný rozkaz, vo vydaní trestného rozkazu bez zákonného dôvodu, v nezákonných postupoch zo strany polície a prokuratúry v trestnom konaní. Rovnako so svojím odvolaním bola neúspešná aj žalovaná, ktorej navyše podľa obsahu spisu v odvolacom konaní ani trovy nevznikli. Preto odvolací súd rozhodol tak, že žiadnej zo strán sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

36. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 odsek 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).